

ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ «Ο ΠΡΩΤΟΚΑΝΤΟΣ»

ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ

Τέλεικά σε εἰς φῶς ἔθνῶν
Τὸ εἶναι σε εἰς ὠπτηρίαν ἕως ἑσχάτου τῆς γῆς.
(ᾠραΐζ 17: 47)

Ἱδρυτής
«ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ»
† ΑΡΧΙΜ. Π. ΧΑΡΙΤΩΝ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΚΙΣ
ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ
1908-1998

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ» ΠΕΡΙΟΔΟΥ «2016-2019»

Νικόλαος Σίμος, Πρόεδρος, Δημήτριος Τσερεγκούνης, Θεολ.-φιλόλ., Αντιπρόεδρος, Μαίρη Καραχάλιου, Γεν. Γραμματέυς, Ἄγγελος Ἀντωνέλλης, φυσικός, Ταμίας, Γεώργιος Καραγεωργόπουλος, εκπαιδευτικός, Ἀνδρέας Γουργουλιάτος, δικηγόρος, Φώτιος Θεοδωράτος, γεωπόνος, σύμβουλοι.

ΕΞΕΛΕΓΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

π. Νικόλαος Μεσσαλάς, θεολόγος, Κων. Σπίνος, Πολύδ. Σταυρόπουλος
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ
«Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ» ΜΙΑΟΥΛΗ 68, Τ.Κ. 26222 ΠΑΤΡΑ,
ΤΗΛ.: 2610 329.737, 322.722, ΦΑΞ: 2610 329.390
e-mail: protoklitos@gmail.com

Ἐκδότης - Συντάκτης:
Νικόλαος Μιχ. Σίμος

Σχεδιασμός - Σελιδοποίηση:
Connections Πολιτισμός καί Ἐπικοινωνία
Γεροκωστοπούλου 5, Πάτρα - τηλ.: 2610 270.924

Ἐκτύπωση - Βιβλιοδεσία: ΤΑΧΥΤΥΠΟ
Πάροδος Διοδώρου 160, Βελβίτσι Πατρῶν
Τηλ.: 2610 461.780-790

Ἐπιταγές καί ἐμβάσματα παρακαλοῦμε νά
ἀποστέλλωνται στή διεύθυνσι τοῦ Συλλόγου
Μιαούλη 68 Πάτρα, Τ.Κ. 262 22, τηλ. 2610 329737

ἢ νά κατατίθενται στοὺς λογαριασμούς:

1) ὑπ' ἀριθμ. 226/296169-58 τῆς **Ἐθνικῆς Τραπεζῆς**
IBAN: GR890110226000022629616958 BIC: ETHNGRAA

2) ὑπ' ἀριθμ. 6319-010127-902 τῆς **Τραπεζῆς Πειραιῶς-ΑΤΕ Bank**
IBAN: GR07 0171 3190 0063 1901 0127 902 BIC: PIRBGRAA

3) ὑπ' ἀριθμ. 619-002101-006374 τῆς **ALPHA Bank**
IBAN: GR52 0140 6190 6190 0210 1006 374 BIC: CRBAGRAAXXX

Στὴν περίπτωσι αὐτῇ οἱ δωρητῆς νά μᾶς
ἀποστέλλουν ἀντίγραφο τοῦ γραμματίου
καταθέσεως πρὸς ἔκδοσιν τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως.

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

4η Τριμηνία 2017, Τεύχος 155

Ἐκδοσις Συλλόγου

Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς

ὁ «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ»

Μιαούλη 68 Πάτρα, τηλ. 2610 329.737 Τ.Κ. 26222

ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ 5 €
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 10 €

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ

1. «ἐν κόποις...ἐν θανάτοις...ὁδοιπορίας πολλάκις,
...κινδύνοις...» (Β΄ Κορ. 12, 23-26)

Τὰ λόγια αὐτά τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Παύλου
θά μπορούσε νά πῆ καί ὁ Ἱεραπόστολος Μητροπο-
λίτης Πενταπόλεως (πρώην Κεντρώας Ἀφρικῆς)
κυρός Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ 36 χρόνια ἔσπειρε τὸ
λόγο τοῦ Θεοῦ στό Κονγκό τῆς Ἀφρικῆς.

Μέ τή ζωή καί τὰ ἔργα του ἀποτέλεσε φωτεινὸ
παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Ἐργάσθηκε γιὰ τὴν οἰκοδομὴ χιλιάδων ἐμψύχων
ναῶν καί ἔκτισε δεκάδες λιθόκτιστους, ὥστε οἱ
ἐμψυχοὶ νά λατρεύουν σ' αὐτοὺς τὸν Ἀληθινὸ Θεό.

2. Τῆ θέσι αὐτῆς τῆς λασποκαλύβης ναοῦ στό χω-
ριό Μπάλα πῆρε ὁ ὠραῖος Ναός τῆς Κοιμήσεως
τῆς Θεοτόκου, πού ἔμελλε νά εἶναι τὸ τελευταῖο κα-
τασκευαστικὸ ἔργο τοῦ μακαριστοῦ Ἰγνατίου.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὸν Θεό, τοὺς Ἀφρικανούς καί
ἰδιαίτερα τὰ παιδιά, τὸν ὦπλισαν μέ ἀντοχές καί δυ-
νάμεις, ὥστε νά ἐπιτελέσῃ ἔργα ἀξιοθαύμαστα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελ.

• Ο ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ
ΙΓΝΑΤΙΟΣ
Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου
κ. Ἱεροθέου	3-7
• ΨΗΦΙΣΜΑ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ
«Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ»	8
• ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΔΩΡΟ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΣΑΪΤΕΣ.
Ἱερέως Ἀνδρέου ΒUKASA	9
• † ΙΓΝΑΤΙΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ
Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Ο ΣΩΤΗΡ»	10-13
• Η ΕΞΟΔΙΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ	13
• ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΚΕΡΑΚΙ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ.
Ἱερομονάχου Θεολόγου	14-15
• «ΔΕΥΤΕ ΙΔΩΜΕΝ ΠΙΣΤΟΙ...»	16-17
• ΜΝΗΜΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ
ΙΓΝΑΤΙΟ.
Παναγιώτου Ἀγγελόπουλου, Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν	18-23
• «ΘΕΛΩ, ΝΑ ΚΟΥΡΑΣΘΩ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΟ...»
Ἀρχιμ. Χαρίτωνος Μουσουνηκάι	24-26
• «Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ ΘΛΙΨΙ, ΜΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΣΟΥ
ΧΑΡΑ!»
φ.γ. Kananga, Δεκέμβριος 2017	27-28
• ΣΤΗΛΗ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ	29-31

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Ἰγνάτιος ἐπισκεπτόταν τὴν Ἱερά Μονή Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου (Πελαγίας), ὅπου μόναζε ἡ ἀνηψιά του μοναχή Χρυσή. Τὸν ὑποδέχονται μέ χαρὰ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος, πνευματικός τῆς Μονῆς, ἡ Γερόντισσα καὶ οἱ μοναχές.

Ὁ Ἱεραπόστολος Μητροπολίτης Πενταπόλεως Ἰγνάτιος

Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου

Τὴν 9η Νοεμβρίου 2017, ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, Ἐπισκόπου Πενταπόλεως, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ νέος Πενταπόλεως Ἰγνάτιος Μαδενλίδης. Ἐπειδὴ τὰ πάντα κατευθύνονται ἀπὸ τὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ὅλα ἐρμηνεύονται κάτω ἀπὸ αὐτὴν τὴν προοπτικὴ. Πολλοὶ εἶπαν ὅτι τὸν ἀγάπησε ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος καὶ τὸν πῆρε κοντά του.

1. Μερικὰ βιογραφικὰ στοιχεῖα

Ὁ μακαριστὸς Ἱεράρχης ἦταν γόνος ποντιακῆς καταγωγῆς καὶ διαπνεοῦταν ἀπὸ τὶς παραδόσεις τῆς ἡρωϊκῆς καὶ αἰγιότου Καππαδοκίας, μέ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ, τὴν προσευχὴ, τὴν ἀγάπη πρὸς ὄλους, τὴν φιλοξενία, τὴν ἀφιέρωσι στὸν Θεό.

Ὁ παππούς του Ἰωάννης Μεδενλίδης καταγόταν ἀπὸ τὸ Ἄκ-ταγ-Μαντέν τῆς Ἀργυρουπόλεως τοῦ Πόντου, γι' αὐτὸ καὶ ἔλαβε τὸ ἐπώνυμο Μαντέλογλου-Μαδενλίδης. Ἦταν βυρσοδέψης καὶ ὑποδηματοποιός καὶ γιὰ μῆνες γυρνοῦσε τὰ Μοναστήρια τοῦ Πόντου καὶ ἔφτιαχνε παπούτσια γιὰ τοὺς μοναχοὺς. Εἶχε καὶ δύο ἀδελφές μοναχές Μητροδώρα-Νυμφοδώρα. Λόγω διωγμῶν μετακινήθηκαν ἀπὸ

τὸν Πόντο στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Μ. Ἀσίας στὸ Ἰκόνιο.

Ὁ πατέρας του Θεόδωρος ἦταν πολὺ εὐλαβὴς καὶ θεοφοβούμενος ἄνθρωπος, γλύτωσε θαυματουργικὰ ἀπὸ τὴν πενταετὴ ἐξορία καὶ τὰ «τάγματα θανάτου». Στὸ Ἰκόνιο γνώρισε τὴν Ἑλένη, μιά εὐλαβέστατη γυναίκα, πού διακρινόταν γιὰ μιά ἀτόφια ἐμπειρικὴ πίστι καὶ ἀπλότητα. Τὴν γνώρισα καὶ ἐγὼ προσωπικὰ, ὅταν ὑπηρετοῦσα ὡς Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἄλμωπίας καὶ συνδέθηκα πνευματικὰ μέ ὅλη τὴν οἰκογένεια.

Μέ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, μετὰ τὴν Μικρασιατικὴ Καταστροφὴ, ἡ οἰκογένεια μετακινήθηκε ὡς προσφυγικὴ στὴν Ἀριδαία, ὅπου γεννήθηκε τὸ πρῶτο παιδί τους, καὶ στὴν συνέχεια ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἐδεσσα, ὅπου γεννήθηκαν τὰ ὑπόλοιπα παιδιά. Ζοῦσαν φτωχικὰ, ἀλλὰ μέ προσευχές, ἀκολουθίες, νηστείες καὶ καλλιεργώντας σὲ μεγάλο βαθμὸ, τὴν ἐλεημοσύνη. Τὸ σπίτι φιλοξενοῦσε κάθε μοναχό, ἱεροκῆρυκα καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους πού εἶχαν ἀνάγκη. Ἐπίσης, τὰ ἀναγνώσματα ἦταν ἀπὸ

τούς βίους αγίων, τά ἔργα τοῦ ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ὅπως τὸ Συμβουλευτικὸ Ἐγχειρίδιο, ποιήματα καὶ ὕμνους κ.ἄ.

Ζώντας σὲ αὐτὴν τὴν ἀτμόσφαιρα ἢ ἀδελφὴ του Παναγιώτα Μαδενλίδου ἀφιερώθηκε ἀπὸ μικρὴ στὸν Θεό, ὑπηρετώντας μὲ ἀγάπη καὶ καλωσύνη τοὺς ἀσθενεῖς στὰ Νοσοκομεῖα. Ἦταν μιά ἐκλεκτὴ γυναῖκα μὲ γλυκό, σεμνό, ἀλλὰ συγχρόνως σοβαρό λόγο. Ἀλλὰ καὶ ὁ Γεώργιος ἐπέλεξε τὸν δρόμο τῆς ἀφιερώσεως στὴν Ἀδελφότητα τοῦ Σωτήρος, καὶ τῆς ἱεραποστολῆς, ὅπως καὶ ἡ μοναχοκόρη τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου Μαδενλίδου ἔγινε μοναχὴ.

Ὁ ἀέρας αὐτὸς τῆς ἀφιερώσεως στὸν Θεὸ δὲν ἦταν τυχαῖος, ἀλλὰ καρπὸς αὐτῆς τῆς ποντιακῆς ἀτμόσφαιρας τῶν γονέων του. Ὅλη ἡ οἰκογένειά του θύμιζε κάτι ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν Καππαδοκῶν Πατέρων, ἰδίως τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ὁ μικρὸς Γεώργιος, ἀργότερα π. Ἰγνάτιος Μαδενλίδης, εἶχε τὴν εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ γεννηθῆ στὴν Ἐδεσσα καὶ μεγάλωσε σὲ αὐτὴν τὴν ὠραία καὶ ζεστὴ πόλι, μὲ τὴν φυσικὴ καλλονὴ τῆς καὶ τὴν χριστιανικὴ τῆς ἀτμόσφαιρα.

Τὰ ἐφηβικά του χρόνια ἀξιώθηκε νὰ τὰ περάσῃ στὸ πνευματικὸ κλίμα πού εἶχε δημιουργήσει ὁ ἀλησμόνητος Μητροπολίτης Ἐδέσσης καὶ Πέλλης Παντελεήμων Παπαγεωργίου, μετέπειτα Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης. Ὅταν ὁ Παντελεήμων ἐνθρονίσθηκε στὴν Ἐδεσσα ἔδωσε ἕναν ἀναγεννητικὸ ἀέρα στὴν πόλι καὶ τὴν περιοχὴ τῆς, μὲ τίς

λαμπρές καὶ κατασκευτικὲς Λειτουργίες, τὴν ἀγάπη του στοὺς νέους, τὸ ἐπιμελημένο κήρυγμα καὶ τὴν ἐντονὴ ποιμαντικὴ δρᾶσι.

Ὁ Μητροπολίτης Παντελεήμων εἶχε φέρεи ἐκλεκτοὺς συνεργάτες, ὅπως τὸν Ἀρχιμ. Χρυσόστομο Παπασαραντόπουλο καὶ τὸν Ἀρχιμ. Χαρίτωνα Πνευματικάκι, πού καὶ οἱ δύο ἀργότερα ἔγιναν ἱεραπόστολοι στὴν Ἀφρική. Κοντὰ σὲ αὐτοὺς μεγάλωσε ὁ ἔφηβος Γεώργιος καὶ μυήθηκε στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ καὶ τὴν ἀγάπη του στὴν Ἱεραποστολή. Ὅπότε ὁ καππαδοκικὸς του ἀέρας, πού ἀνέπνεε στὸ οἰκογενειακὸ του περιβάλλον, ἀναμείχθηκε μὲ τὸ πνευματικὸ ὄξυγόνο πού ἐξέπεμπε ἡ πνευματικὴ τὴν λαμπροῦ Μητροπολίτου καὶ τῶν ἀξίων συνεργατῶν του. Κοντὰ τοὺς ἀνδρώθηκε πνευματικά, μὲ τίς Λειτουργίες στὰ Μοναστήρια τῆς περιοχῆς, μὲ τίς Χριστιανικὲς ὁμάδες Νέων, μὲ τίς πνευματικὲς ἐξορμήσεις κ.ἄ.

Ἡ Ἐδεσσα μπορεῖ νὰ καυχήθῃ ὅτι μαζί μὲ τὰ Ἰωάννινα ὑπῆρξαν τότε πρωτοπόρες πόλεις στὸν νέον τρόπο διαπαιδαγωγήσεως τῶν νέων μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸς ὁ τρόπος τῶν χριστιανικῶν μαθητικῶν ὁμάδων ἐπεκτάθηκε στὴν Θεσσαλονίκη καὶ στὴν συνέχεια σὲ ἄλλες πόλεις τῆς Ἑλλάδας. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν νεανικὴ συντροφία βγήκαν πολλοὶ Κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ μὲ ζῆλο καὶ ἀγάπη γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἔπαινο τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ μικρὸς Γεώργιος, ὅπως ἦταν ἀπὸ τὸν χαρακτήρα του ζωντανό, ζωηρό παιδί προκαλοῦσε

Ἡ χειροτονία εἰς Ἐπίσκοπον τοῦ π. Ἰγνατίου ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας κυρὸ Πέτρο καὶ τὴν Ἱερά Σύνοδο τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. (16 Μαρτίου 2003).

Κατὰ τὴν χειροτονίαν εἰς Ἐπίσκοπον τοῦ π. Ἰγνατίου ὁ μακαριστὸς Πατριάρχης Πέτρος παρεχώρησε συνέντευξιν, ὅπου μεταξύ ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς σημαντικὰ λόγια, πού ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἀναγνώρισι τῶν ἱεραποστολικῶν ἐπιτευγμάτων στὴν περιοχὴ τῆς Κανάνγκα:

«...Προσπαθήσαμε μὲ κάθε τρόπο νὰ ζωντανέψῃ ἡ ἱεραποστολικὴ προσπάθεια τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας.

Σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια τῆς προσπάθειάς μας, θεωρήσαμε ἐκτιμώντας τὸ ἔργο τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ Κεντρώας Ἀφρικῆς τὴν Ἰγνατίου, τὸν ὁποῖον γνωρίσαμε ἀπὸ χρόνια, ὡς Μητροπολίτης Καμερούν νὰ τὸν καταστήσουμε Μητροπολίτην εἰς διαδοχὴν τοῦ κυροῦ Τιμοθέου μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι αὐτὸ τὸ ὁποῖο γνωρίσαμε στὴν Κανάνγκα θὰ ἐπεκταθῆ καὶ σ' ὅλη τὴ Μητρόπολί του καὶ

τήν πολύ αύστηρή παιδαγωγική τῆς μητέρας του. Ἦταν 9 χρονῶν, ὅταν τόν ὀδήγησε ὁ πατέρας του στό ἀνάλογο, πατώντας στά δάκτυλα τῶν ποδιῶν του ἴσα πού ἔβλεπε τίς τελευταίες σειρές τῶν βιβλίων, ὅπως ἔλεγε, καί ἀπό ἕναν μοναχό ἄρχισε νά μαθαίνει συστηματικά τήν βυζαντινή μουσική.

Συχνά πήγαινε στό Μοναστήρι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Ἐδέσσης, πού τότε ἦταν ἀνδρικό, καί θαύμαζε τούς μοναχοῦς, ἐξυπηρετοῦσε καί τόν τυφλό μοναχό π. Μελέτιο. Πολύ νωρίς ἄρχισε νά ἐξομολογῆται στόν πνευματικό, πού ὁ πατέρας του καλοῦνται στό σπίτι γιά νά ἐξομολογοῦνται ὄλοι. Πρῶτος του πνευματικός ὁ π. Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος, τοῦ ὁποῦ τά ρούχα ἔπλενε ἡ μητέρα του. Δεύτερος ὁ π. Χαρίτων Πνευματικᾶκις. Τίς ἐλεύθερες ὥρες τῶν γυμνασιακῶν του χρόνων τίς περνοῦσε στήν Μητρόπολι καί στό Ἐντευκτήριο Νέων πού εἶχε ὀργανώσει ὁ κατηχητής του π. Χαρίτων.

Ἔτσι δέν εἶναι καθόλου τυχαῖο πού ὁ Γεώργιος Μαδενλίδης σπούδασε θεολογία, ἀφιέρωσε τόν ἑαυτό του στόν Θεό, ἔδειξε μεγάλη ὑπακοή, δημιούργησε ἕνα ἀξιοθαύμαστο ἱεροκηρυκτικό ἔργο στήν Λάρισα, ἐγινε ἱεραπόστολος στήν Ἀφρική, βαδίζοντας τά χνάρια τοῦ π. Χρυσοστόμου Παπασαραντοπούλου καί τοῦ π. Χαρίτωνος Πνευματικᾶκις, ἐξελέγη στήν συνέχεια καί Μητροπολίτης.

Ὅταν κλήθηκε ἀπό τόν Θεό νά συνεχίση τό ἔργο τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα π. Χαρίτωνος, στήν

Ἀφρική, ἦταν περίπου 60 χρονῶν. Ἔμαθε μόνος του γαλλικά καί ξεκίνησε στήν ἀρχή γιά τρίμηνα ταξίδια καί λίγο ἀργότερα ἐγκαταστάθηκε μονίμως. Τό 2003 ἐξελέγη Μητροπολίτης Κεντρῶας Ἀφρικῆς καί ἀργότερα, ὅταν παραιτήθηκε, ἔλαβε τόν τιμητικό τίτλο τοῦ Πενταπόλεως.

Τό ἱεραποστολικό του ἔργο ἦταν ἀπό κάθε πλευρά ἀξιοθαύμαστο σέ πολλούς τομεῖς, ὅπως στήν κατήχησι, τήν λατρεία, τήν ἀνοικοδόμησι τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τήν ἐκπαίδευσι, κατώτερη καί μέση, τήν ἴδρυσι Πανεπιστημίου, μέ πρωτότυπη γιά τήν Ἀφρική μέθοδο διαδικοτυακῆς διδασκαλίας καί ἐξετάσεως ἀπό τήν Ἑλλάδα, τήν διοργάνωσι τῆς Μητροπόλεως, τήν χειροτονία καί ἐκπαίδευσι τῶν καταλλήλων Κληρικῶν, τήν κατάρτισι χορωδιῶν, τήν ἱατροφαρμακευτική περίθαλψι, τίς ὁμιλίες στό ραδιόφωνο κ.ἄ. Ὅσοι ἐξησαν κοντά του στήν Ἱεραποστολή, ἀσφαλῶς θά γράψουν γιά ὄλο αὐτό τό θαύμασιο καί πολύπλευρο ἔργο του στήν Ἀφρική.

Ὅλα αὐτά τά χρόνια μέχρι τόν θάνατό του, ἐρχόταν τρεῖς φορές τόν χρόνο στήν Ἑλλάδα γιά νά βρῖσκειται στίς συνάξεις τῆς Ἀδελφότητός του, νά ἀνταποκριθῆ στίς προσκλήσεις διαφόρων Μητροπολιτῶν, συλλόγων, ἰδιωτῶν κλπ. νά ἐνημερώση γιά τό ἔργο τῆς Ἱεραποστολῆς, νά συγκεντρώση τίς διάφορες δωρεές, νά προμηθευθῆ ὑλικά πού τούς χρειάζονταν καί νά ἐπιστρέψῃ πάλι στό ἔργο του.

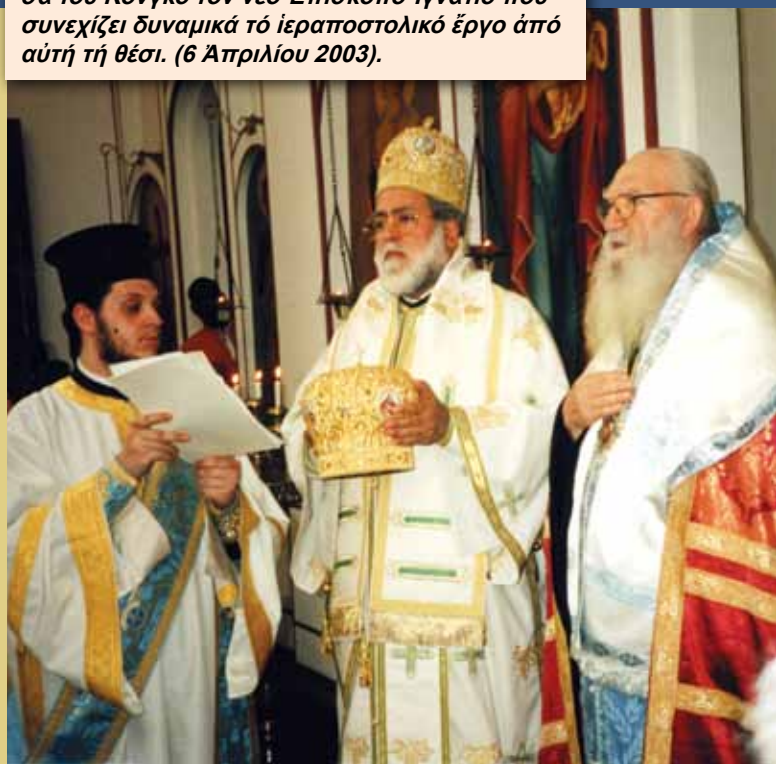
Κατά τίς μετακινήσεις του στήν Ἑλλάδα ἐπισκεπτόταν τήν Μονή τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου (Πελαγίας) τῆς Ἱεῤῥας Μητροπόλεως Θηβῶν καί Λεβα-

Ὁ Πατριάρχης Πέτρος ἐνθρονίζει στήν Κινσάσα τοῦ Κονγκό τόν νέο Ἐπίσκοπο Ἰγνάτιο πού συνεχίζει δυναμικά τό ἱεραποστολικό ἔργο ἀπό αὐτή τή θέσι. (6 Ἀπριλίου 2003).

γιατί ὄχι καί σ' ὄλη τήν Ἀφρικανική Ἠπειρο.

Τό ἔργο αὐτό, καί τό διαλαλῶ ἀπό τήν ἡμέρα τῆς ποιμαντικῆς ἐπισκέψεώς μου στήν Κανάνγκα, εἶναι παράδειγμα πρός μίμησιν γι' αὐτό ὀφείλω πολλή εὐγνωμοσύνη καί ἀγάπη σ' ὄλους ἐκείνους πού βοηθοῦν καί πού προσφέρουν τήν ταπεινή τους διακονία ἐκεῖ, ἀλλά καί σ' ὄλόκληρο τήν Ἀφρικανική Ἠπειρο καί τούς παρακαλῶ μέ τόν ἴδιο ζῆλο νά συνεχίσουν ...»

Ἄς σημειωθῆ ὅτι ὁ Ἱεραποστολικός Σύλλογος «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ» ἀπό τό 1973 πού ἔφθασε ἐκεῖ ὁ ἀείμνηστος π. Χαρίτων Πνευματικᾶκις, δεχόμενος ὡς κλήσι Θεοῦ τό κάλεσμα τοῦ φίλου του π. Χρυσοστόμου Παπασαραντοπούλου δέν ἔπαυσε νά στηρίζῃ οἰκονομικά καί ἠθικά τό ἐκεῖ ἱεραποστολικό κλιμάκιο, χωρίς νά παραλείπη τήν ἐνίσχυσι καί ἄλλων ἱεραποστολῶν σέ ὄλα τά μήκη τῆς γῆς.

δείας, όπου μονάζει ή άνηψιά του, μοναχή Χρυσή, μοναδικό παιδί του άδελφού του, και χαιρόταν με την έπικοινωνία που είχε με την Γερόντισσα και τις μοναχές. Τους διηγείτο με πολύ εύχαριστο τρόπο διάφορα γεγονότα από την ιεραποστολική δράση του στην Άφρική και τις πολλές περιπέτειές του. Έβλεπε τά έργα που γίνονταν στην Μονή, έδειχνε ένδιαφέρον να μάθη την τεχνική της κατασκευής τους, διότι είχε ειδικό χάρισμα σε αυτό, αλλά επικέντρωνε πάντα τον λόγο στο θέμα της ύπακοής. Τους έλεγε: **«Καλά και ώραία τά κτήρια, αλλά αν δεν ζήτε μέσα σ' αυτά με ύπακοή, τί να τά κάνετε;»**.

Όταν άρχισε ό έμφύλιος στό Κογκκό και ένώ βρισκόταν στην Ελλάδα, έμαθε ότι πρόκειται σύνομα να χτυπήσουν στην Κανάγκα και έσπευσε να άναχωρήσει ωνίτερα για να είναι κοντά στις άδελφές της ιεραποστολής και για να μήν θεωρηθή ότι «μόλις είδε τά σκούρα ό Παππούς σηκώθηκε και έφυγε».

Θαύμαζε πάντα τον άγιο Άθανάσιο τον Αθωνίτη, έπειδή έπεσε από την σκαλωσιά του ναού της Λαύρας και τελίωσε έτσι την ζωή του. Γι' αυτό και ό Θεός του χάρισε αυτό τό τέλος. Έπεσε στον τελευταίο Ναό που άνήγειρε και μετά από ταλαιπωρία ένός μηνός, με πλήρη συνείδηση ότι φεύγει,

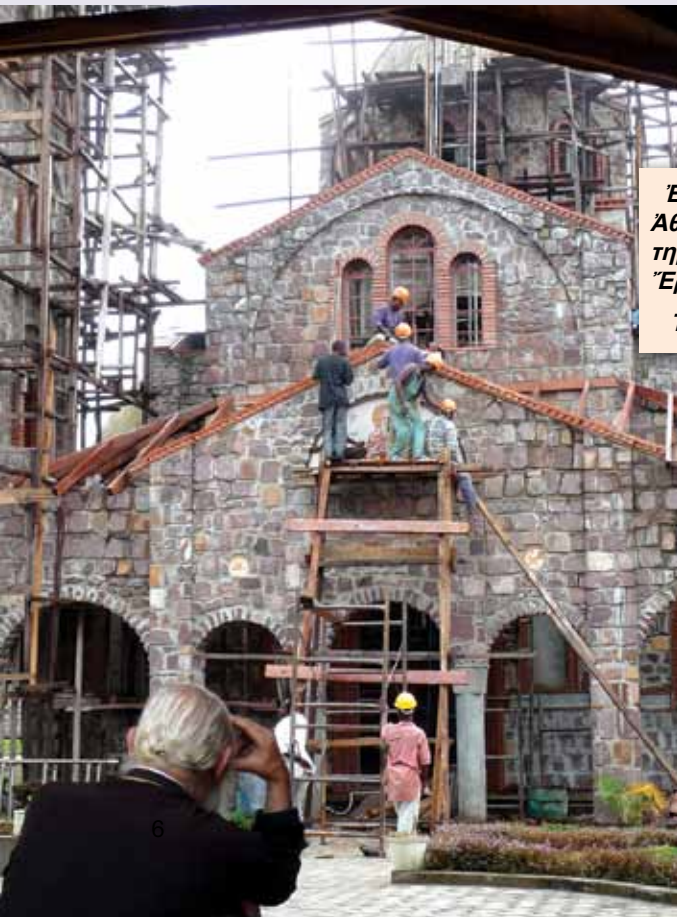
ξεκίνησε για τό μεγάλο ταξίδι του, αυτή την φορά με προορισμό τον Ούρανό, για να συναντήσει Αυτόν τον Μόνον που αγάπησε και λάτρευσε σ' όλη την ζωή του **«έκ κοιλίας μητρός αυτού»**, όπως έλεγε.

2. Ένθυμήσεις μου από τον Μητροπολίτη Πεναπόλεως.

Τόν μακαριστό Μητροπολίτη γνώριζα από λαϊκό θεολόγο και άργότερα συνδεθήκαμε ως Έροκήρυκες, εκείνος ύπηρετούσε στην Λάρισα και έγώ στην ιδιαίτερη πατρίδα του, την Έδεσσα. Έρχόταν να δη την μητέρα του Έλένη και τις οικογένειες των άδελφών του (Θεοδοσίας και Ίωάννου) και συζητούσαμε διάφορα κοινά εκκλησιαστικά θέματα.

Ό μακαριστός Έεράρχης διέθετε πολλά διανοητικά, ψυχικά και πνευματικά χαρίσματα. Ήταν εύφυής, πολυτάλαντος, εύγενής, δημιουργικός, διακριτικός, χαρισματούχος στην όμιλία, στην γραφή, τά σχέδια, την αφήγησι ιστοριών, την οργανωτικότητα, τό χιούμορ, την θυσία, την προσφορά, την έφευρετικότητα, τό χαριέστατο του λόγου, τό θάρρος και την μαρτυρική ύπομονή του.

Τόν άκουσα πολλές φορές να όμιλη από του άμβωνος. Τόν θυμάμαι έντονα ως λαϊκό θεολόγο να όμιλη στον Ναό της Άδελφότητός του, έχοντας άκροατή του τον καθηγητή Παναγιώτη Τρεμπέλα, και μου έκανε έντύπωση ότι έρμήνευε τά στάδια της πνευματικής ζωής κατά τον Μέγα Βασίλειο, ήτοι του δούλου, του μισθωτού και του υιού με ώραίο διαρθρωμένο λόγο. Άλλη φορά τον άκουσα στην Έδεσσα ως Κληρικό να όμιλη για την βίωση του Σταυρού του Χριστού και μετέδωσε μία έντονη πνευματική άτμόσφαιρα. Είχε κάποια χαρακτηρι-

Έπίβλεψις της οίκοδομής του 1.Ναού του Αγίου Άθανασίου του Αθωνίτου, στο κέντρο των περατωθέντων κτιριακών συγκροτημάτων του πρώτου Όρθοδόξου Πανεπιστημίου στην Άφρική. Έργα άσύλληπτα που έπέτυχε ό Μητροπολίτης Ίγνάτιος.

Τίς δαπάνες του Ναού κάλυψε ή 1.Μονή Μεγίστης Λαύρας.

στικά ρητορικού έντυπωσιακού λόγου. Καλλιερ-
γοῦσε έντονα αυτό τό χάρισμα.

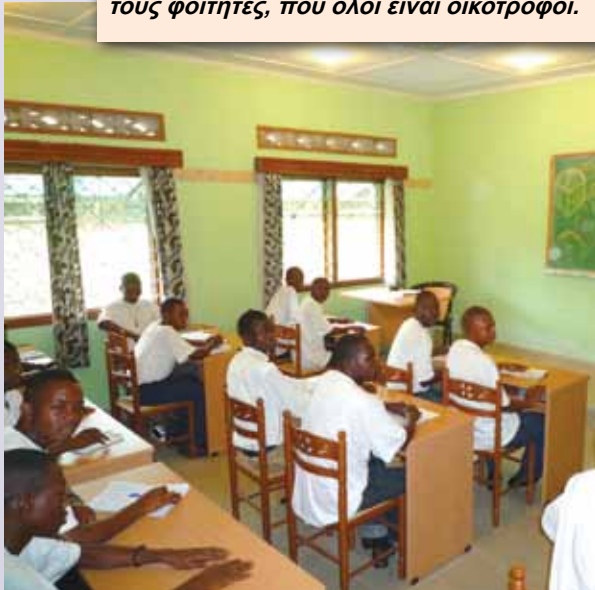
Διάβαζα σέ διάφορα περιοδικά τά κείμενά του, στά
όποια περιέγραφε μέ καταπληκτικό τρόπο διάφορα
περιστατικά καί γεγονότα από τήν Ίεραποστολική
του δρᾶσι στήν Ἀφρική καί χαϊρόμουν.

Τόν ἄκουγα νά διηγῆται μέ ὠραίο τρόπο πολλές
ϊστορίες από τήν ἐπικοινωνία του μέ τούς Ἀφρικα-
νοὺς, ἰδιαίτερη δέ έντύπωσι μου ἔκαναν οἱ διηγήσεις
του από τά ἀεροπορικά ταξίδια του, μάλιστα από τό
γεγονός ἐκεῖνο πού ἔπεσε τό ἀεροπλάνο καί μέσα
ἀπό τίς φλόγες καί τούς καπνοὺς, ὅλοι εἶδαν νά
βγαίνει ἕνας Κληρικός χωρίς νά πάθει τίποτε.

Ἄχι μόνον τά διηγείτο ὅλα αυτά μέ ἰδιαίτερη χάρι,
ἀλλά ἦταν ἀπαραμίλλος στό θάρρος πού διέθετε,
τήν ἔμπνευσι γιά τήν Ίεραποστολική δρᾶσι, γιά τήν
προσωπική του συμμετοχή στήν ἀνοικοδόμησι
Ναῶν, παρά τό προχωρημένο τῆς ἡλικίας του καί
τό εὐπαθές τῆς ὑγείας του. Διέθεσε κάθε ἰκμάδα
τῆς ζωῆς του στόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο.

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Πενταπόλεως Ἰγνατί-
ος ἦταν πράγματι ὁ πῖο εὐκλεῆς καρπός τοῦ εὐλογη-
μένου ζεύγους Θεοδώρου καί Ἐλένης, καί σέ αὐτόν
σταμάτησε τό ἐπίθετο τῆς οἰκογένειας Μαδενλίδη,
σταμάτησε ἡ μετάδοσι τῆς ζωῆς στίς ἐπόμενες γε-
νιές, ἀλλά σταμάτησε καί ἡ μετάδοσι τοῦ θανάτου.
Ὡς ἀφιερωμένος στόν Θεό δέν μετέδωσε τήν ζωή σέ
ἄλλους ἀπογόνους, ἀλλά δέν μετέδωσε οὔτε καί τόν
θάνατο, διότι μέ τήν γέννησι ενός ἀνθρώπου ἔρχε-
ται στήν ζωή ἕνας ἄνθρωπος πού θά πεθάνη καί
μέ αὐτόν τόν τρόπο κυριαρχεῖ ὁ θάνατος στήν γῆ.
Ἔτσι σέ αὐτόν περατώθηκε τό ἐπίθετο τοῦ πατέρα
του, ἀλλά δι' αὐτοῦ προσφέρθηκε ὅλη ἡ εὐλογημένη
γενιά του στήν Ἐκκλησία καί τόν Θεό, πρό παντός
στήν οὐράνια Ἐκκλησία, ὡς εὐῶδες θυμίαμα.

**Αἴθουσα διδασκαλίας καί ἡ κοινή τράπεζα γιά
τούς φοιτητές, πού ὅλοι εἶναι οἰκότροφοι.**

Παρευρέθηκα στήν ἐξόδιο ἀκολουθία τοῦ μακα-
ριστοῦ Ἱεράρχου μέ ὅλα αυτά τά ἐσωτερικά μου
αἰσθήματα καί τίς προσωπικές ἀναμνήσεις καί
δοξάζω τόν Θεό πού τόν γνώρισα, πού συνανα-
στράφηκα μαζί του καί εἶδα τόν εὐκλεῆ καρπό μίᾶς
εὐλογημένης γενιᾶς. Καί σκεφτόμουν έντονα κατά
τήν ἐξόδιο ἀκολουθία τό ψαλμικό: **«Αὕτη ἡ γενεά
ζητοῦντων τόν Κύριον, ζητοῦντων τό πρόσωπον
τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ» (Ψαλμ. 23, 6).**

Αἰώνια ἡ μνήμη τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολί-
του Πενταπόλεως Ἰγνατίου, ἀκαμάτου ἐργάτου
τῆς Ἐκκλησίας καί φλογεροῦ Ἱεραποστολόου.
Νοέμβριος 2017

**Τέλεισι τῶν ἐγκαινίων τοῦ Πανεπιστημίου ἀπό
τόν Μακαριώτατο Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας καί
πάσης Ἀφρικής κ. Θεόδωρο στίς 23 Σεπτεμβρί-
ου 2007.**

Ο Μητροπολίτης Ιγνάτιος σέ μία από τίσ επίσκεψεις του στό Σύλλογο «Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ» στήν Πάτρα, όμιλεϊ στήν αίθουσα, μέ φόντο φωτογραφικό πίνακα του π. Χαρίτωνος.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ «Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ»

Τò Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου Ὁρθόδοξου Ἱεραποστολῆς «Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ» συνήλθε ἐκτάκτως σήμερα 9 Νοεμβρίου 2017 ἑορτή του Ἁγίου Νεκταρίου, ἐπί τῇ πληροφορία τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ φλογεροῦ Ἱεραποστόλου Μητροπολίτου Πενταπόλεως πατρός Ἰγνατίου Μαδενλίδη.

Ὁ μακαριστὸς Ἱεράρχης ἐκτὸς ἀπὸ τῆ γόνιμο πολετῆ καὶ καρποφόρο διακονία του εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὑπέρτερε θεοφιλῶς ἐπὶ σειρά ἐτῶν μετὰ παραδειγματικὸ ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως, ὡς λαμπὰς καιομένη, εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἱεραποστολὴ εἰς τὰ ἔθνη.

Ἡ ἁγιασμένη πορεία τῆς κατὰ Χριστὸν βιοτῆς του, θὰ παραμένη ἀφυπνιστικὸ σάπλισμα διὰ τοὺς ἀνθρώπους κάθε ἐποχῆς.

Μὲ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ κατόπιν κατηχήσεως οδήγησε διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος χιλιάδες Ἀφρικανοὺς εἰς τὴν Ὁρθόδοξο Πίστι.

Ἀξιῶθηκε νὰ προαγάγη εἰς τὴν Ἱερωσύνη δεκάδες Ἀφρικανοὺς πνευματικά του τέκνα, διὰ νὰ διακονοῦν τὸ Ἅγιον Θυσιαστήριον.

Μὲ προσωπικούς του μόχθους καὶ μὲ συμπαράστασι ἀπὸ τὰ μετόπισθεν τοῦ Ἱεραποστολικοῦ Συλλόγου «Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ», ἄλλων Ἀδελφοτήτων καὶ φίλων τῆς Ἱεραποστολῆς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικὸ, πρωτοστάτησε εἰς τὴν ἀνέγερσι πλειάδος Ἱερῶν Ναῶν.

Ἡ μεγάλη πόλι τῆς Κανάνγκα σεμνύνεται διὰ τὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, τὸν μεγαλύτερο καὶ

ἐπιβλητικότερο Ὁρθόδοξο Ναὸ εἰς τὴν Ἀφρικῆ.

Ἐνα ἀκόμη τεράστιο ἐπιτεύγμα του ἦταν ἡ ἀνοικοδόμησι καὶ λειτουργία τοῦ πρώτου Ὁρθόδοξου Πανεπιστημίου εἰς τὴν Κινσάσα τοῦ Κογκό, ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ ὁποίου ἀποφοιτοῦν κάθε ἔτος δεκάδες στελεχῆ τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ εὐλογίες τοῦ Θεοῦ ἐπιδαψιλεύθησαν πλούσιες εἰς τὴν ζωὴ καὶ τὸ ἔργο τοῦ διακεκριμένου Ἱεράρχου, ποῦ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πλέον θὰ πρεσβεύη, ὥστε νὰ ἀπλώνεται ἡ Ὁρθοδοξία εἰς τὰ ἔθνη καὶ νὰ ἐπικρατῆ ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Διὰ τὴν σπουδαία συμβολὴ του εἰς τὸ ἱεραποστολικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὶς σπάνιες ἀρετὲς τοῦ μεταστάντος, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε φαινόμενον προσφορᾶς καὶ αὐτοθυσίας, παραμένοντας μέχρι τέλους εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ ὠραίου ἀγώνος «τῶν εὐαγγελιζομένων τὴν εἰρήνην, τῶν

εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθὰ»,

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ» ἀποτῖον ἐλάχιστο φόρο τιμῆς,

Ὁμόφωνα ἀποφάσισε:

-Νὰ παραστή τὸ Δ.Σ. καὶ μέλη τοῦ Συλλόγου εἰς τὴν ἐξόδιον ἀκολουθία.

-Νὰ διαθέσῃ σημαντικὸ χρηματικὸ ποσὸ διὰ τὶς ἱεραποστολικὰς ἀνάγκες.

-Νὰ κυμματίζῃ μεσίσιος ἡ σημαία εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου ἐπὶ τριήμερον.

-Νὰ ἐκφρασθοῦν τὰ θερμὰ συλλυπητήρια εἰς τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας, τὴν Ἱερά Μητρόπολι Κινσάσα-Ἱεραποστολικὸ Κλιμάκιο Κανάνγκα καὶ τὴν Ἀδελφότητα Θεολόγων «Ο ΣΩΤΗΡ», τῆς ὁποίας ἦταν ἐπίλεκτο μέλος.

-Νὰ τελεσθῆ μὲ τὶς εὐλογίες τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πατρῶν Θεία Λειτουργία καὶ ἐπιμνημόσυνο δέησις εἰς τὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Συλλόγου τὴν Παρασκευὴ 10 Νοεμβρίου 2017.

-Νὰ ἀφιερωθῆ τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ περιοδικοῦ «ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ» εἰς τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργο τοῦ Μητροπολίτου Πενταπόλεως καὶ πρώην Κενρώας Ἀφρικῆς κυροῦ Ἰγνατίου.

-Νὰ ἀργήσουν τὰ Γραφεῖα τοῦ Συλλόγου κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας.

-Νὰ δημοσιευθῆ τὸ παρὸν εἰς τὸν τοπικὸ Τύπο.

Πάτρα 9/11/2017

Διὰ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο

Ὁ Πρόεδρος
Νικόλαος Σίμος

Ἡ Γενικὴ Γραμματέας
Μαρία Καραχάλιου

Τὸ πολύτιμο δῶρο γιὰ τοὺς Κασαίτες.

«Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶν καταβαῖνον, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων».

Εὐλογημένη ἡ γῆ, ἡ ὁποία ἐδέχθηκε τὸν μέγαν Ἱεραπόστολο, τὸν πατέρα Ἰγνάτιο, ἕναν ἀκούραστο ἐργάτη τῆς Ἀμπέλου τοῦ Θεοῦ.

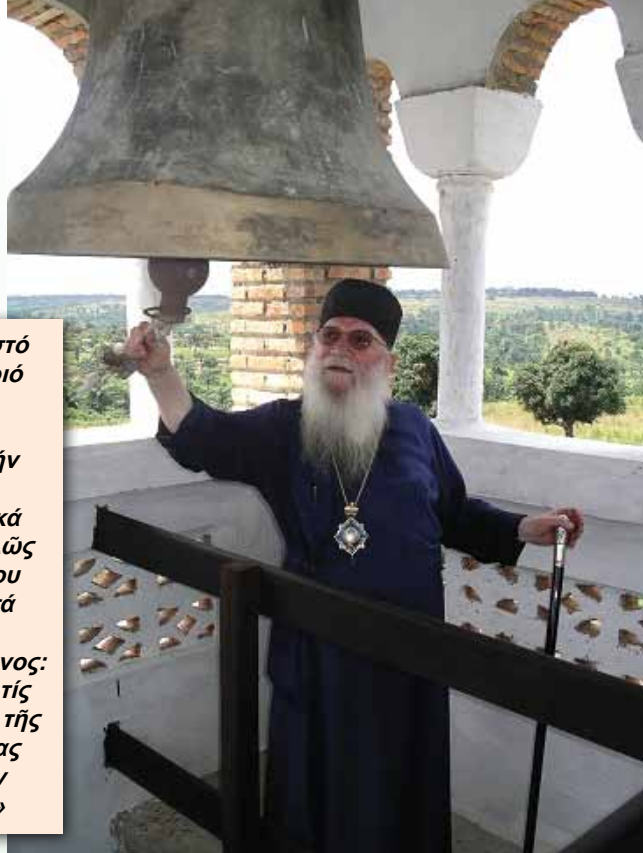
Ὁ ἀειμνηστος Μητροπολίτης Πενταπόλεως Ἰγνάτιος βρέθηκε γιὰ τοὺς Ὀρθοδόξους τοῦ Κασαί ἕνα ἀγαθὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶσε τὸν ἑαυτό του μὲ πλήρη ἀφοσίωσι εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. Ὅλη του ἡ ζωὴ ἦταν μία διδασκαλία· πρόθυμος εἰς τὴν διακονίαν, ταπεινός καὶ πάντα σκεπτόταν τὴν ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ τὸν πάρη ἀπο τῆ γῆ ὁ Θεός.

Μπορεῖ αὐτὸ νὰ θεωρηθῆ ὑπερβολικό, ἀλλὰ μεταφέρουμε ὅ,τι ἀκούσαμε. Ἐνας ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τοῦ Γυμνασίου «Φῶς Ἐθνῶν» ἔλεγε: *«ποτέ δέν συνήντησα κήρυκα σάν τὸν Πενταπόλεως».*

Καὶ σήμερα ἔμειναν πολλὰ συνθήματα ἀπὸ τὰ κηρύγματά του στὰ στόματα πολλῶν μαθητῶν, καθηγητῶν καὶ πιστῶν τῆς Κανάνγκα τοὺς ὁποίους στοργικῶς προσφωνοῦσε: *«Ἀδελφοί μου καὶ παιδιὰ μου».*

Μᾶς ἔλεγε ὁ γέροντας: *«Στὸ Θεὸ λέω πάντα· Θεέ μου, ὅσες δυνάμεις, ὅσες δυνατότητες θὰ μοῦ δώσης, θὰ τίς ἀφιερῶσω σ' ἐσένα, στὴν Ἱεραποστολή».* Καὶ αὐτὸ, ὅσοι ἐζησαν κοντά του, ὅσοι τὸν ἀκούγαν, τὸ μαρτυροῦν διότι μέχρι τελευταίας στιγμῆς δέν ἔπαυσε νὰ ὑπηρετῆ, νὰ παρηγορῆ αὐτὸ τὸ λαὸ τοῦ Κασαί. Ἐπιτρέψατέ μας ν' ἀναφέρουμε τὸ ὅτι τῆ στιγμῆ πού τὸ Κασαί ζοῦσε τὰ φρικτὰ γεγονότα μὲ τὸν πολικὸ-ἐμφύλιον πόλεμο, ἀπεφάσισε ὁ πατὴρ Ἰγνάτιος νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Κονγκό – ἐν ᾧ ἦταν σὴν

Ἐπάνω στὸ καμπαναριὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου χτυπᾷ τὴν καμπάνα πανηγυρικὰ καὶ ἀσφαλῶς στὸ νοῦ του ἔρχονται τὰ λόγια τοῦ π. Χαρίτωνος: «Χτυπάτε τίς καμπάνες τῆς Ὁρθοδοξίας σέ ὅλη τὴν Ἀφρική...»

Ἑλλάδα- γιὰ νὰ ζήση μαζί μ' αὐτὸ τὸ λαὸ πού ὑπέφερε τόσο. Ἀπόλυτη αὐταπάρνησις!!

Ὁ πατὴρ Ἰγνάτιος ἦταν ὁ φιλότιμος φύλακας τῆς Ἀμπέλου τοῦ Χριστοῦ. Ἐρίξε τὸ σπέρμα τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν γῆ μας ὁ πατὴρ Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος, τὸν ἐπότισε τὸν κῆπο ὁ πατὴρ Χαρίτων Πνευματικᾶκις καὶ ὁ πατὴρ Ἰγνάτιος Μαδενλίδης τὸν μεγάλωσε, τὸν φύλαξε καὶ τὸν προστάτεψε.

Σεβασμιώτατε ἅγιε πάτερ Ἰγνάτιε, ἀπὸ μόνον τους τὰ ἔργα σου μιλάνε καὶ σ' ἐγκωμιάζουν. Εἶσαι ὁ πολυκαρπὸς Ἱεραπόστολος τοῦ Κασαί.

Ἐμπρός στὸν Θρόνον τοῦ Θεοῦ θὰ παρουσιάσουν οἱ Μάρτυρες τὰ χέρια με τὰ μαρτυρικά τους αἵματα, οἱ Ὁμολογητὲς θὰ παρουσιάσουν τίς μαρτυρίες τῆς ὁμολογίας τους, οἱ Ὅσοι καὶ Ἀσκητὲς τὰ τεκμήρια τῆς ζωῆς τους. Καὶ ἐσύ τὸ ἐξαντλημένο σῶμα σου καὶ μάλιστα τὸ σπασμένο σου πόδι, τὸ ὁποῖο θὰ παρουσιάσης εἰς τὸν Θεόν ὡς ἀπόδειξιν μιᾶς ἀφοσιωμένης καὶ ἱεραποστολικῆς ζωῆς. Μετὰ τῶν Ἁγίων θέσιν νὰ εὐρῆς! Καὶ ὅπως ἐδέχθησαν οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀντιοχείας τὸ ἱερό Λείψανο τοῦ Ποιμένου τους, τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, ὁμοίως καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν Κανάνγκα ποθοῦμε νὰ σέ ὑποδεχθοῦμε μετὰ πολλῆς χαρᾶς εἰς τὴν χώρα σου γιὰ ν' ἀναπαύεσαι μὲ τοὺς προηγουμένους συνιεραποστόλους. Θερμὸς μας πρὸς τὸν Θεὸν πρεσβευτῆς νὰ εἶσαι, καὶ τίς εὐχὲς σου νὰ ἔχουμε.

**Κανάνγκα, 11/12/2017
Ἱερεὺς Ἀνδρέας BUKASA**

✠ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ

Από τό περιοδικό «Ο ΣΩΤΗΡ»

...**Α**πό τό 1981 άνοιξε μπροστά του νέα μεγάλη θύρα ιεραποστολής. Κάθε χρόνο και για τέσσερις μήνες μετέβαινε στην Κανάνγκα του Κογκό για νά βοηθή τόν πνευματικό τών νεανικών του χρόνων, τόν π. Χαρίτων Πνευματικάκι, ό όποιός τό 1973, μετά από επίμονες έκκλήσεις του άειμνήστου ιεραποστόλου άρχιμανδρίτου Χρυσόστομου Παπασαραντοπούλου, παρέλαβε από εκείνον τήν σκυτάλη τής έξωτερικής ιεραποστολής στην Αφρική. Ο π. Χρυσόστομος είχε μόλις ξεκινήσει τήν διακονία του στην Κανάνγκα, όταν τόν κάλεσε κοντά Του ό Κύριος, και τό κενό αναπλήρωσε ό π. Χαρίτων. Κοντά του έρχόταν τώρα κατά διαστήματα και βοηθοΐσε ό π. Ιγνάτιος.

Τό 1997, καθώς ό π. Χαρίτων έφθανε σε βαθύ γήρας, ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κεντρώας Αφρικής κυρός Τιμόθεος ανέθεσε τήν ευθύνη τής ιεραποστολής τής Κανάνγκα στον τότε άρχιμανδρίτη π. Ιγνάτιο.

Ο π. Ιγνάτιος συνέχισε και άνέπτυξε περισσότερο τό έργο τής ιεραποστολής, ώστε, όταν επισκέφθηκε τήν Κανάνγκα ό μακαριστός Πατριάρχης Πέτρος Ζ', έκτιμώντας τό έργο του θέλησε

νά τόν αναβιβάσει στο άρχιερατικό άξίωμα. Ο π. Ιγνάτιος, συναισθανόμενος τό βάρος του άξιώματος, έπεκαλέσθη ταπεινά τήν αδυναμία του και πέτυχε νά πείσει τόν Πατριάρχη νά παραιτηθή από τά σχέδιά του. Όταν όμως έκοιμήθη ό Μητροπολίτης Κεντρώας Αφρικής Τιμόθεος, ό Πατριάρχης έπανήλθε και έπέμεινε άνυποχώρητα, διότι ήθελε, όπως είχε πεί, ό π. Ιγνάτιος νά επέκτεινή σε όλο τό Κογκό τό έργο που έκανε στην Κανάνγκα, ώστε τό έργο αυτό νά αποτελέσει υπόδειγμα για όλες τις ιεραποστολές τής Αφρικής.

Τήν Κυριακή τής Ορθοδοξίας του 2003 ό π. Ιγνάτιος χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Κεντρώας Αφρικής στον πάνσεπτο Πατριαρχικό Ναό του Αγίου Σάββα στην Αλεξάνδρεια. Η μητροπολιτική του περιφέρεια περιελάμβανε τότε έκτός του Κογκό και τά μικρότερα κράτη Ρουάντα, Μπουρούντι και Κογκό-Μπραζαβίλ.

Η άνάρρησί του στο άρχιερατικό άξίωμα δέν έπηρέασε τό φρόνημά του. Στην Αδελφότητά μας παρέμενε ως απλός αδελφός, εξακολουθοΐσε νά ζή με άπόλυτη ύπακοή σε όλα, συναναστρέφεται με πολλή απλότητα με όλους, όσες φορές άφηνε

Ένα άλλο θαυμαστό και μνημειώδες έργο είναι ή θεμελίωσις και οίκοδομή του νέου Ιεροΐ Ναού του Αγίου Ανδρέου στην Κανάνγκα, που είναι ό μεγαλύτερος Ορθόδοξος Ναός στην Αφρική χωρητικότητας 3000 ατόμων. Ο Σύλλογος «ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ» έκάλυψε όλες τις δαπάνες κατασκευής του.

την έπαλξι του και έρχόταν για λίγη ξεκούρασι και ανανέωσι τών δυνάμεών του στην Πατρίδα. Κατά την έδω παραμονή του μάς δίδασκε με τὸ παράδειγμά του, τὸν ἀπλὸ καὶ οὐσιαστικὸ λόγο του, τὴν ταπεινῶσι καὶ καταδεκτικότητά του.

Άξιοποιώντας τὴν πολὺτιμη ἐμπειρία του ἀπὸ τὴν διακονία του στὴν Κανάνγκα, ἐργάσθηκε ἀκαταπόνητα στὴ νέα του ἀποστολή, με ἀποστολικὸ φρόνημα καὶ νεανικὸ ζήλο, παρὰ τὴν προχωρημένη πλέον ἡλικία του. Πραγματοποίησε πάνω ἀπὸ τετρακόσια ἀεροπορικὰ ταξίδια στὴν ἀχανῆ ἔκτασι τῆς Μητροπόλεως του. Κήρυξε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἴδρυσε νέες κοινότητες Ὁρθοδόξων σὲ πολλὰ μέρη, βάπτισε πλήθη Ἀφρικανῶν ἀδελφῶν μας, χειροτόνησε ἱερεῖς, κατήρησε κατηχητῆς, ἔκτισε περὶ τοὺς τριάντα ναοὺς, ἔκτισε σχολεῖα, ἴδρυσε φάρμες, ἔστησε τέσσερις ραδιοφωνικοὺς σταθμοὺς (στὴν Κανάνγκα, στὴν Κινσάσα, πρωτεύουσα τοῦ Κονγκό καὶ ἔδρα τῆς Μητροπόλεως, στὸ Κολουέζι καὶ στὸ Πουὰντ-Νουὰρ τοῦ Κονγκό-Μπραζαβίλ). Τὰ διάφορα ἔργα του φέρουν τὴν σφραγίδα τῆς προσωπικῆς του ἐπιβλέψεως καὶ φροντίδος. Οἱ τεχνικὲς του γνώσεις καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ του εὐαισθησία τὸν βοηθοῦσαν ὥστε νὰ «φιλοκαλῆ μετ' εὐτελείας», με ἀπλά μέσα νὰ φτιάχνη ὁμορφες κατασκευές, πού στόλιζαν τοὺς ναοὺς καὶ τὰ σχολεῖα, στὴν ἀνέγερσι τῶν ὁποίων συμμετεῖχε συχνὰ καὶ με προσωπικὴ ἐργασία.

Σπουδαιότατο ἔργο του εἶναι ὁ νέος Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου στὴν Κανάνγκα, ὁ μεγαλύτερος Ὁρθόδοξος Ναὸς στὴν Ἀφρικανικὴ Ἠπειρο. Ἐπίσης ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ στὴν Κινσάσα, τὸ πρῶτο Ὁρθόδοξο Πανεπιστήμιο τῆς Ἀφρικῆς, πού διαθέτει οἰκοτροφεῖο τῶν φοιτητῶν, ἐπίσημη αἴθουσα ἐκδηλώσεων, σύστημα τηλεδιδασκαλίας, πού ἐφαρμόσθηκε ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορά στὰ πανεπιστήμια τοῦ Κονγκό. Στὸ κέντρο τοῦ συγκροτήματος δεσπόζει ὁ περικαλλῆς βυζαντινὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, πού κτίσθηκε με δωρεές τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Οἱ ἀπόφοιτοι (μετὰ πενταετῆ φοίτησι) τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς βοηθοῦν ἤδη ὡς κληρικοί, κατηχητῆς καὶ στελέχη τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς.

Ὁ ἀειμνήστος Μητροπολίτης, λόγω τῆς προχωρημένης πλέον ἡλικίας του, παραιτήθηκε ἀπὸ τὴν ἔδρα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεντρώας Ἀφρικῆς τὸ 2010, ὅποτε τοῦ ἐδόθη τιμητικῶς ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας ὁ τίτλος τοῦ Μητροπολίτου Πενταπόλεως. Συνέχισε ὁμως τὴς ἱεραποστολικῆς του δραστηριότητες με κέντρο τὴν Κανάνγκα, ἐπι-

Κατὰ τὸ ἀνακοινωθέν χρονικὸ τῆς 1. Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας στίς 26/10/2017 ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Θεόδωρος κατὰ τὴν ἑναρξί τῶν ἐργασιῶν «ἀναφέρθηκε στὸν ἀσθενοῦντα Σεβ. Μητροπολίτη Πενταπόλεως κ. Ἰγνάτιο, ὁ ὁποῖος νοσηλεύεται καὶ εὐχήθηκε γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς ὑγείας του, ὑπογραμμίζοντας τὴν αυτοθυσιαστικὴ του προσφορά ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν, στοὺς ἱστορικοὺς προμαχῶνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς στὴν περιοχή τῆς Δημοκρατίας τοῦ Κονγκό ὡς Μητροπολίτης, ἀλλὰ καὶ ὡς Πρεσβύτερος καὶ Ἐφησυχάζων καὶ μῆποτε ἡσυχάζων, στὴν περιοχή τῆς Κανάνγκα.»

σκεπτόμενος συχνὰ τὴν Θεολογικὴ Σχολή, ὅπου δίδασκε μέχρι τέλους.

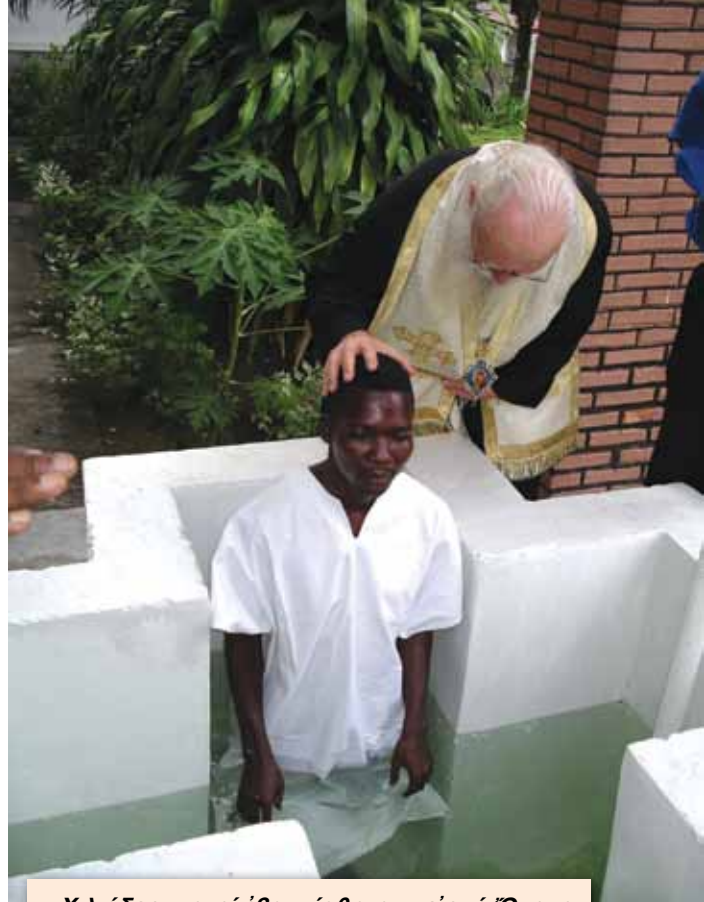
Ὅλα τὰ ἔργα του προχώρησαν με τὴν βοήθεια ἱεραποστολικῶν Συλλόγων καὶ Ἀδελφοτήτων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὴς γενναῖες προσφορῆς πολλῶν μεμονωμένων πιστῶν. Πέρασαν πολλὰ χρήματα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου, αὐτὸς ὁμως ἔμεινε ἄθικτος, καθαρὸς, ἑνασφτωχὸς καὶ ἀπλὸς μοναχὸς, ἀνεπηρέαστος καὶ

ἀπό τό ἀξίωμα καί ἀπό τόν «Μαμωνᾶ», ταπεινός δοῦλος καί ἀφοσιωμένος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

Ἦταν πάντοτε ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀπλός στή ζωὴ καί στήν ἀναστροφή του, προσηνής, καταδεκτικός, εὐγενής, ἥπιος, διακριτικός, γλυκὺς καί φιλικὸς μὲ ὄλους. Μποροῦσε νὰ δεχθῆ κριτικὴ καί ἀπὸ πολὺ μικρότεροῦς του καί νὰ θαυμάζη καί προβάλλη τοὺς λιγότερο ἱκανοὺς καί ἄξιους, νὰ τιμᾷ καί νὰ σέβεται τοὺς πάντες.

Συγχρόνως ἦταν τολμηρός, ἄφοβος, ἀνυποχώρητος στὰ θέματα τῆς Πίστεως, πρωτοπόρος, ρισκινδυνος, ἀποφασιστικός. Τὸν περασμένο Μάρτιο, κατὰ τὸν ὁποῖο βρέθηκε στήν Ἑλλάδα, τοῦ ὑπεδείχθη ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ νὰ μὴν κατεβῆ, διότι λόγω πολιτικῆς ἀναστατώσεως στὸ Κονγκό ἡ κατάστασι ἐκεῖ ἦταν ἐκτός ἐλέγχου, μὲ σκληρὲς ἀντιπαραθέσεις μεταξὺ κυβερνώντων καί ἀντιπολιτευομένων, πυροβολισμοὺς, σφαγές, θανάτους κ.λ.π. **«Θὰ κάνω τὸν σταυρό μου καὶ θὰ πάω. Δὲν μπορῶ νὰ ἀφήσω μόνους τοὺς ἀνθρώπους μας»**, εἶπε καί ἔφυγε ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα.

Δὲν φοβήθηκε οὔτε τὶς τροπικὲς ἀσθένειες, οὔτε τὶς ἐπιβουλὲς τῶν «ἀντικειμένων», οὔτε τὶς στερήσεις τῶν ἀναγκαίων, οὔτε τὶς ταλαιπωρίες καί τοὺς κινδύνους τῶν πολλῶν μετακινήσεων σὲ συνθήκες τριτοκοσμικῆς. Σὲ αὐτοκινητιστικὸ ἀτύχημα τὸ 2005 ὑπέστη κάταγμα στὸ χέρι καί ἤλθε καὶ χειρουργήθηκε στήν Ἑλλάδα. Τὸ 2008 σώθηκε ἀπὸ θαῦμα μὲ ἐλάχιστους ἄλλους σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀεροπορικὰ ταξίδια του, ὅταν τὸ ἀεροπλάνο σὲ πόλι τοῦ ἀνατολικοῦ Κονγκό δὲν μπόρεσε νὰ ἀπογειωθῆ καί ἀνεφλέγη βγαίνοντας μὲ μεγάλη ταχύτητα ἀπὸ τὸν διάδρομο ἀπογειώσεως. Ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐκδημίας του ἦταν πάλι ἀπὸ ἀτύχημα, ὅταν ἐπιβλέποντας στὰ 87 του χρόνια τὴν ἀποπεράτωσι τοῦ τελευταίου, ὅπως ἔλεγε, ναοῦ πού θὰ ἐκτιζε, ἔπεσε καί ὑπέστη κάταγμα τοῦ ἰσχίου. Σὲ δύο ἡμέρες προσεβλήθη ἀπὸ ἐλονοσία, πού κατέβαλε τὸν ὄργανισμό του. Ἡ μὲ κόπο καί μεγάλη ταλαιπωρία μεταφορά του στήν Ἑλλάδα, τὰ προβλήματα τῆς καρδιάς καί τοῦ ἀναπνευστικοῦ ἐπιδείνωσαν τὴν κατάστασι καί προμήνυαν τὸ τέλος, καθὼς μάλιστα ἔχασε ἐπὶ ἡμέρες τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ περιβάλλον. Ἀνένηψε γιὰ λίγες ἡμέρες κατὰ θαυμαστὸ τρόπο. Δόξασε τὸν Θεό, ζήτησε ταπεινά τὸ ἔλεός Του, κοινώνησε τὰ Ἄχραντα Μυστήρια, ἐπικοινωνήσε μὲ τοὺς ἀδελφούς τῆς Ἀδελφότητος, ζήτησε συγγνώμη ἀπ' ὄλους, ἐπεκαλέσθη τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, προεῖπε τὸ τέλος του καί ἀνεχώρησε πλήρης ἔργων ἀγαθῶν καί ἐλεημοσυνῶν,

Χιλιάδες πιστοὶ ἐβαπτίσθησαν «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». «Τοῦ δὲ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία...» (Πράξεις 4, 32)

κατάφορτος ἀπὸ καρποὺς ζηλευτῆς ἱεραποστολικῆς διακονίας στήν Ἑλλάδα καί στήν Ἀφρικὴ.

Λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ ἀτύχημα πού τὸν ὀδήγησε στὸ θάνατο καί ἐπειδὴ ἦταν πλέον φανερὴ ἡ ἀστάθειά του στὸ βᾶδισμα, τοῦ συνέστησαν νὰ ἐπιστρέψῃ στήν Ἑλλάδα. **«Σεβασμιώτατε, νὰ γυρίσετε στήν Ἑλλάδα. Θὰ πέσετε»**. Ἐκεῖνος ὁμως ἀπάντησε ἀποφασιστικά: **«Αὐτὸ θέλω κι ἐγώ: νὰ πέσω πάνω στὸ καθῆκον»**. Καὶ ἔπεσε. Ἀλλὰ ἡ πτώσι αὐτὴ ὀδήγησε στήν Ἀνάστασι, στὸ δικό του «Πάσχα», στὸ θριαμβευτικὸ πέρασμα στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία πόθησε καί γιὰ τὴν ὁποία μόχθησε μὲ πολλοὺς ἀποστολικούς κόπους ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς νεότητάς του μέχρι τὸ βαθύ του γῆρας.

Στὰ σκηνώματα τοῦ οὐρανοῦ ἀσφαλῶς τὸν ὑποδέχθηκε τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς του ὁ ἅγιος Νεκτάριος, Μητροπολίτης Πενταπόλεως ὁ θαυματουργός.

Ὁ Ἅγιος Θεὸς ἄς ἀναπαύῃ τὴν ἁγιασμένη ψυχὴ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Πενταπόλεως Ἰγνατίου **«ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος»**...

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία.

Ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Πενταπόλεως Ἰγνάτιος πρῶην Κεντρῶας Ἀφρικῆς, ἐκηδεύθη 11-11-2017 στὸν Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου Πευκακίων, ὁ ὁποῖος κατεκλύσθη ἀπὸ πλήθη πιστῶν, πού προσήλθαν ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς πατρίδος μας.

Παρόντες ἦσαν καὶ ἄρκετοὶ ἀφρικανοὶ ἀδελφοὶ εὐρισκόμενοι στὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἄκρως συγκινητική.

Τὰ πρόσωπα ὄλων ἐξέφραζαν συναισθήματα θλίψεως, σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης γιὰ τὸν αὐόιδιμο Ἱεράρχη πού ἡ μνήμη του θά ἔμενε αἰώνια στὴν καρδιά τους.

Τῆς ἐξοδίου Ἀκολουθίας προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γουϊνέας κ. Γεώργιος ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Θεοδώρου, ὁ ὁποῖος μετέφερε τίς συλλυπητήριες εὐχές τοῦ Πατριάρχου καὶ ὑπογράμμισε τὴν πολυτίμη προσφορά τοῦ κοιμηθέντος Ἱεράρχου στὴν διακονία τῆς Ἐκκλησίας καὶ μάλιστα στὸν Ἱεραποστολικὸ ἀγρὸ τῆς Ἀφρικῆς.

Τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερώνυμο ἐκπροσώπησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βελεσίνου κ. Δαμασκηνός, ὁ ὁποῖος ἐξεφώνησε ἐπικηδεῖο λόγο.

Συμμετεῖχαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Εἰρηνοὑπόλεως κ. Δημήτριος, Καμερούν κ. Γρηγόριος, Ἡλιουπόλεως κ. Θεόδωρος, Κινσάσα κ. Νικηφόρος, Ναυπάκτου κ. Ἱερόθεος, Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, Μεσογαίας κ. Νικόλαος, Αἰτωλίας κ. Κοσμάς, Κίτρους κ. Γεώργιος, καθὼς καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀνδίδων κ. Χριστοφόρος.

Παρέστησαν ἀκόμη οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Πτολεμαΐδος κ. Ἐμμανουήλ, Νέας Σμύρνης κ. Συμεών, Γλυφάδας κ. Παῦλος, Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ, πολλοὶ κληρικοὶ καὶ μοναχοί, ἐκπρόσωποι καὶ μέλη Ἱεραποστολικῶν Σωματείων.

Ἀκολούθησε ἡ ταφή στο Κοιμητήριό τοῦ Ζωγράφου, ὅπου πρὸς γενικό θαυμασμό διαπιστώθηκε καὶ ἐκεῖ ἡ εὐκαμψία τοῦ λειψάνου, χαρακτηριστικὸ δείγμα τῆς ἀγιότητος τοῦ ἀνδρός.

Οἱ πιστοὶ τὸν ἀποχαιρέτησαν ψάλλοντας μὲ παλλόμενη φωνή ἀπὸ τὰ ἔντονα συναισθήματα πού ἐβίωναν τὸ «Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατος» καὶ «Χριστὸς Ἀνέστη», ὡς ἐπιστέγασμα, βέβαιοι ὅτι Ἄγγελοι παρέλαβαν τὴν μακαρίαν ψυχὴ του γιὰ νὰ τὴν ἀνυψώσουν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ πρὸς αἰώνιαν χαρὰν καὶ ἀνάπαυσιν μετὰ τῶν Ἁγίων Του.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τελέσθηκε, σὲ ἰδιαίτερα φορτισμένη συναισθηματικὰ ἀτμόσφαιρα.

“Ένα μικρό κεράκι στον τάφο του.

Γράφω μερικά πτωχά λόγια για τον μακαριστό Μητροπολίτη Πενταπόλεως που λάμπρυνε με τον βίο του την Αφρικανική Ίεραποστολή, αλλά και τό Άλεξανδρινό Πατριαρχείο, σαν ένα μικρό κεράκι που όφειλω, αλλά αδυνατώ να αποθέσω στον τάφο του εύρισκόμενος πολύ μακριά.

Ή πρώτη μου ιδιαίτερη γνωριμία με τον μακαριστό έγινε τό 1986, όταν επιστρέφοντας στο Άγιον Όρος από επίσκεψη στην Kananga μέ φιλοξένησε στην Λάρισα και μου πρόσφερε μάλιστα τό κρεβάτι του να κοιμηθώ.

Ή τελευταία ήταν στίς 3 Νοεμβρίου, όταν περνώντας από την Άθήνα φεύγοντας στο έξωτερικό, τον συνάντησα στο Νοσοκομείο, που μόλις είχε ανανήψει από μία φοβερή έλνοοσία, που άκολουθήσε τό σπάσιμο, έχοντας δίπλα του τον π. Άστέριο. Δυσκολευόταν να μιλήσει, αλλά μέ κοίταξε και πρόφερε καθαρά: «*Ήλθε έδώ και ό Μοναχός!*»

Συνεργαστήκαμε μαζί, μάλλον εύλογήθηκα κάτω από τό ώμόφορό του επί δέκα σχεδόν χρόνια.

Ήλθε στο Άγιον Όρος τό 2003 και μέ κάλεσε να τον συνδράμω στην άνέγερσι του Άγίου Δημητρίου στο Pointe Noire. Άλλά αυτό ήταν ή αρχή, θά έλεγα «τό δόλωμα», γιατί τό όνειρό του, τό μεγάλο έργο, ήταν τό Θεολογικό Σεμινάριο για την έπιμόρφωσι των ιερέων. Ό άείμνηστος Κωνσταντίνος Σοφιάδης (Πρόεδρος τής Έλληνικής Κοινότητας) του έδωσε τό έναυσμα και την δυνατότα για να τό ύλοποιήση προσφέροντας ένα μεγάλο κτήμα στα όρια τής περιφέρειας τής Kinshasa. Ή Ίερά Μονή Μ. Λάυρας Άγίου Όρους προσέφερε ικανά χρήματα για τον μεγάλο Ναό στο κέντρο τής Σχολής έπ' όνόματι του Άγίου Άθανασίου του Άθωνίτου. Ή έμπιστοσύνη που ένέπνεε σε πολλούς έξ Έλλάδος δωρητές τον βοήθησε να ολοκληρώση σύντομα τό έργο και να λειτουργεί μέχρι σήμερα προσφέροντας εκπαιδευμένα εκκλησιαστικά στελέχη στην γαλλόφωνη Κεντρική Αφρική.

Είχε έντονη καλλιτεχνική αίσθησι. Άπό την ώρα που ολοκληρώθηκε ή περιφραξι φύτεψε όλόγυρα λουλούδια. Μέ κεραμικά λουλούδια διακόσμησε μόνος του εκατοντάδες τσιμεντόπλιθες για τά κτήρια τής Σχολής. Μέ ένα μπουκέτο έπιλεγμένων

άφρικανικών «λουλουδιών» από όλη την έπαρχία του επάνδρωσε την Θεολογική, πλέον, Σχολή, όπως οι άρχες, από τό πρώτο ήδη έτος, την άναγώρισαν.

Στην Σχολή έδωσε όλο τον έαυτό του διδάσκοντας και έντός και έκτός αίθουσών προσφέροντας ό,τι καλύτερο μπορούσε να έξασφαλίση για τους φοιτητές. Έγνοιά του μόνιμη ή λειτουργία και τό διδακτικό προσωπικό. Προσπάθησα και έγω να τον βοηθήσω. Διδάσκοντας, αλλά και προσκαλώντας γνωστούς μεταξύ των όποιων και τον νύν Μητροπολίτη Kinshasa, τον όποιο, όταν τον έγνώρισε, τον θεώρησε κατάλληλο για την Σχολή του και άργότερα τον πρότεινε ως διάδοχόν του.

Ή άγάπη του για την άδελφότητα «Ό Σωτήρ», όπου άνήκε τον βοηθούσε να ζή ειλικρινώς έν ύπακοή, άν και Έπίσκοπος. Διηγόταν ώραίες ιστορίες και περιστατικά από τά χρόνια που έζησε ως ιεροκήρυκας και διατηρούσε σοβαρότητα και άκρίβεια στην συμπεριφορά του. Ζούσε πολύ απλά και ή διατροφή του ήταν έξαιρετικά λιτή, του άρκοϋσαν π.χ. λίγα όσπρια.

Του άρεσε να οικόδομη και καλλιτεχνούσε μέ απλά μέσα. Αρχιτεκτονούσε, του άρεσε τό ώραίο και έπεδίωκε να βελτιώση τά δημιουργήματά του. Βιαζόταν να ολοκληρώση τά έργα του μέ κίνδυνο να γίνουν λάθη.

Και αυτό όμως ό Κύριος τό χρησιμοποίησε για τό καλό τής Έκκλησίας του. Ό Σεβασμιώτατος γοργά έκτιζε Ναούς και Σχολεία χωρίς να έξετάζη τους κόπους, τους προϋπολογισμούς, την ασθένεια και την ήλικία του. Τά υπόλοιπα τά συμπλήρωσε ό Κύριος, δηλαδή την ύγεια, την δύναμι και την δαπάνη.

Πιστεύω ότι θά ήθελε να έχη σπουδάσει αρχιτέκτων, αλλά Έκείνος που γνωρίζει τά πάντα έκρινε ότι μέ τίς άφρικανικές δυσκολίες πιό εύκολα κτίζει εκεί ένας Μητροπολίτης παρά ένας αρχιτέκτονας. Και έπεσε έτσι, πολεμώντας (δηλ. κτίζοντας) μιμούμενος τον προστάτη τής Θεολογικής μας Σχολής, τον θαυμάσιο Άθανάσιο τον Άθωνίτη.

Ή Ίεραποστολή στην Μητρόπολι του δέν ήταν απλώς καθήκον, ήταν άνάγκη, ήταν και έκφρασι του.

Είχε έργασθει έξαιρετικά στην Έλλάδα και αυτό είχε έπιβαρύνει την ύγεια του. Ή ασθένειά του

ὁμως ἔκανε ὑπακοή στήν θέλησί του καί ἐκείνη ἀκολουθοῦσε τήν τελευταία προτροπή τοῦ Κυρίου: *«πορευθέντες μαθητεύσατε...»*. Σέ αὐτόν ἐπίσης ἄρμοζαν τά λόγια τοῦ Κυρίου *«... ἡ γάρ δυναμὶς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται...»* (Β΄ Κορ. 12, 9). Καί οἱ ἀσθενεῖς του ἦταν σοβαρές· καρδιά, ζάκχαρο, κ. ἄ. πολλά.

Δέν ἦταν κόλακας καί ἀπέφευγε ἐπιμελῶς τοὺς ἄρχοντες τοῦ κόσμου καί τοὺς ἀλλοδόξους καθὼς καί τίς ἐπίσημες ἐκδηλώσεις, ὅπου τὸν προσκαλοῦσαν. Τοιοῦτοτρόπως ἔχαιρε τῆς ἐκτιμήσεως καί τοῦ σεβασμοῦ. Ἦταν παραδοσιακός, ἀπέφευγε τίς «οἰκονομίες», ἂν καί ἐδικαιοῦτο νά τίς χρησιμοποιοῦν. Πρωτοποροῦσε συγχρόνως: Ὁργάνωσε καί λειτούργησε τέσσερις ραδιοφωνικούς σταθμούς, στήν Kananga, στό Kolvezi, στήν Kinshasa καί στό Pointe Noire.

Ἡ *«Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας»* ἀκουγόταν στίς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, στά σπίτια καί στίς καλύβες, στήν ἐργασία καί στά ταξί καί τό γλυκό κάλεσμα τοῦ Κυρίου καί ἡ Ἀλήθεια τῆς Πίστεώς μας ξύπνιαγε ὅσες ψυχές διψοῦσαν νά ψάξουν καί νά βροῦν τήν ἀνόθευτη πηγή στοὺς Ὁρθοδόξους Ναοὺς μας.

Οἱ Ἀφρικανοὶ μελετοῦν πολὺ τήν Παλαιὰ Διαθήκη. Ἦτσι τό κήρυγμά του τοὺς ἄγγιζε καί αὐτό τό σημεῖο, γιατί χρησιμοποιοῦσε πολλὰ παλαιοδιαθηκικά παραδείγματα καί ἱστορίες.

Μία φορά τὸν ἀπήλαυσα νά κυρήττη στά γαλλικά, ἐπειδὴ λόγω κόπου ἀδυνατοῦσα νά τὸν μεταφράσω, θαυμάζοντας τήν ὁμορφιά τῆς ἀπλότητος τοῦ λόγου του.

Ἡ μνήμη του θά εἶναι αἰώνια, ἀφοῦ τό ὄνομά του εἶναι γραμμένο στά Θυσιαστήρια τὸσων Ναῶν πού οἰκοδόμησε, στίς καρδιές ἀναριθμητῶν ἔμψυχων ναῶν πού ἔκτισε – τῶν πνευματικῶν του τέκνων – στά δῖπτυχα τῶν ἱερέων πού χειροτόνησε, ἀκόμη καί στὸν ἀφρικανικό αἶθέρα, στά ἐρετζιανά πού ἐκπέμπει *«ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας»* μιά καί ὁ ἴδιος ἦταν ἡ ἑνσαρκη φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας γιά 37 ὀλόκληρα ἔτη μέσα στίς ἀχανεῖς περιφέρειες τῆς Μητροπόλεώς του.

Ἱερομόναχος Θεολόγος

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Θεόδωρος κατὰ τὴν τέλεσι τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ὁρφανοτροφείου «Ἅγιος Εὐστάθιος» στό Ντολιζί τοῦ Κονγκό-Μπράζα μὲ τὸν ἀείμνηστο π. Ἰγνάτιο καί τὸν π. Θεολόγο (20 Σεπτεμβρίου 2007).

Ὁ π. Ἰγνάτιος περιχαρῆς ἀνάμεσα στά παιδιά τοῦ Ὁρφανοτροφείου.

Τό Σχολεῖο «ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ» στό Ντολιζί μὲ πλῆθος μαθητῆς πού ἐκπαιδεύονται μὲ νοουθεσία Κυρίου.

**«Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί,
ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός,
ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν
ἔνθα ὁδεύει ὁ ἀστήρ...»**

«Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ» ἀκούστηκε τὸ ἀγγελικὸ μῆνυμα πρὸς τοὺς ἀπλοϊκοὺς ποιμένες τῆς Βηθλεέμ πού ἐκθαμβοὶ ἔσπευσαν νὰ προσκυνήσουν τὸ νεογέννητο Χριστό.

Οἱ οὐρανοὶ ἀνοιξαν, ἡ γῆ φωτίστηκε καὶ στρατιὰ ἀγγέλων μὲ γλυκύτατες μελωδίες ἔψαλλον: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ἀπὸ τότε ἐπαναλαμβάνεται αὐτὸ τὸ θεῖο μῆνυμα στὶς χῶρες καὶ τοὺς ἀνθρώπους πού ζοῦν καθήμενοι ἐν σκότει.

Πολλοὶ Ὁρθόδοξοι Ἱεραπόστολοι, ὡς φωτεινά ἀστέρια ἔδειξαν τὸν δρόμο πρὸς τὴν φάτνη καὶ κήρυξαν μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους τὸν ὕμνο τῆς ἐλπίδος, τῆς χαρᾶς καὶ σωτηρίας μέχρι σήμερα.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς «Ἀγγέλους», τοὺς ἀγγελιοφόρους τοῦ Θεοῦ ὑπήρξε καὶ ὁ Μητροπολίτης Πενταπόλεως κυρὸς Ἰγνάτιος.

Εὐχή καὶ προσευχή ὅλων μας ἡ εἰρήνη καὶ τὰ ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπικρατήσουν σὲ ὅλο τὸν κόσμο.

*Βυζαντινή
είκόνα τής
Γεννήσεως του
Κυρίου στο
τέμπλο τής
1. Μονής Σταυ-
ρονικήτα Αγίου
Όρους. Χρονο-
λογείται τό έτος
1546 μ.Χ.*

Στοργικός πατέρας τῶν ὀρφανῶν.

Μνημεις ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Πενταπόλεως Ἰγνάτιο

Παναγιώτη Ἀγγελόπουλου
Εἰσαγγελέως Ἐφετῶν Ἀθηνῶν

ρῶν. Στὴ Λάρισα, στὴν Ἀφρική, στὴν Ἀθήνα καὶ τὰ καλοκαίρια στὴ Σκοτίνια. Τὰ τελευταῖα χρόνια ἰπτάμενος μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἀφρικής, δήλωνε χαριτολογώντας πὼς προσεύχεται *«ὡς μελλοθάνατος»*.

Ἅλλη ἡ ζωὴ τοῦ ὑπῆρξε ζωὴ κηρύγματος, ἀγάπης, προσφορᾶς καὶ θυσίας σ' ὅλους τοὺς τόπους: Στὴν Ἑδέσσα ὁ μικρὸς Γιώργος, ἄριστος μαθητῆς, ἔμαθε πολὺ καλὰ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα.

Τὰ ἔκανε κτῆμα τοῦ καὶ τὰ μετέδωσε παντοῦ. Χειρίστηκε ἀπὸ πολὺ νωρὶς ἄριστα τὸ λόγο. Ἐβίωσε πολὺ νωρὶς τὴν προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὸν μαθητὴ τοῦ Τιμόθεο, στὴν δευτέρη ἐπιστολὴ τοῦ, ὅτι αὐτὰ τὰ γράμματα εἶναι: *«τὰ ἱερὰ γράμματα, τὰ δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Β' Τιμ. 3, 15)*.

Στὴν Ἀθήνα κοντὰ στὸν Καθηγητὴ Παναγιώτη Τρεμπέλα πήρε τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας τὸ 1950. Νεαρὸς Θεολόγος μπαίνει στὸ στίβον τοῦ κηρύγματος. Ἀγωνία τοῦ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ φροντίδα τοῦ ἀνθρώπου. Ἀγάπησε ἰδιαίτερα τοὺς νέους. Ἀπὸ τὸ 1950 μέχρι τὸ 1968 σὰν λαϊκὸς ἱεροκήρυκας διακόνησε μὲ κάθε μέσο καὶ τὸ λόγο τοῦ Λόγου καὶ τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ 1968 χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Λαρίσης, κυρὸ Θεολόγο, διάκονος καὶ τὸ 1969 χειροτονήθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιον Μητροπολίτη Πρεσβύτερος καὶ ἔλαβε τὸ ὄφθικιο τοῦ Ἀρχιμανδρίτου.

Νύχτα καὶ ἡμέρα ἐργάσθηκε γιὰ τὴν μαθητιῶσα καὶ ἐργαζόμενη νεολαία τῆς θεσσαλικῆς πρωτεύουσας. Τὴν ἴδια περίοδο δραστηριοποιεῖται στὴ Λάρισα καὶ ὁ μακαριστὸς π. Ἀνάργυρος μαζί μὲ τὸν ἐπίσης ἤδη *«ἐν σκηνώμασι ἁγίων»* Ἀρχιμανδρίτη π. Ἀθανάσιο Μυτιληναῖο.

...Ἡ εἶδησι τῆς ἐκδημίας τοῦ Μητροπολίτου Πενταπόλεως κυροῦ Ἰγνατίου βύθισε σὲ βαρὺ πένθος τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας, συγκλόνισε τὴν Ἀφρικανικὴ Ἠπειρο, λύπησε τὴ Λάρισα καὶ τὸ βουητὸ στὸν καταρράκτη τοῦ Ἑδεσσαίου, στὴ γενέτειρά τοῦ ἡρωικὴ Ἑδέσσα, ἀντήχησε πένθιμο.

Ὁ Γέρο-Ὀλυμπος ἀγέρωχος λεύκανε τὴν κορφή τοῦ, γιὰ νὰ ξεπροβοδῆσῃ τὸ Δεσπότη στὸ τελευταῖο τοῦ πέρασμα ἀπὸ κεῖ, καθὼς ἄρχισε τὴν πορεία τοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν. Μέχρι τώρα τὸν σκέπαζε κάθε καλοκαίρι μὲ τὶς δροσιές τοῦ στὴν ὄμορφη Σκοτίνια.

Ὅλοι ὅσοι τὸν γνωρίσαμε ἀπὸ κοντὰ, καὶ εἴμαστε πολλοί, προσπαθοῦμε νὰ ἀκούσουμε τὸν Ἀπ. Παῦλο καὶ νὰ μὴ λυπηθοῦμε *«ὡσπερ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα»*, ἀλλὰ δύσκολα τὰ καταφέρνουμε.

Πολλοὶ νοιώθουμε πὼς χωριστήκαμε τὸν πατέρα, τὸν ἀδελφόν, τὸ φίλον. Τὸν ἄνθρωπον τῆς ἀγάπης, τῆς προσφορᾶς, τῆς θυσίας. Πανταχοῦ πα-

Υπό τη σκέπη και πνευματική ευθύνη του Μητροπολίτου Λαρίσης Θεολόγου ή Λάρισα έζησε έντονα Χριστό και ημέρες πνευματικής προόδου.

Θυμάμαι, μαθητής τότε στα Α΄ και Β΄ γυμνάσιο άρρένων Λαρίσης, πώς οι ομάδες της ΓΕΧΑ, τα κατώτερα, μέσα και ανώτερα κατηχητικά σχολεία άρρένων και θηλέων έσφυζαν από ζωή. Γενιές και γενιές Λαρισαίων άκουσαν, είδαν και έμαθαν πολλά από τον π. Ίγνατίο.

Είχα την έξαιρετική εύλογία από τον Τριαδικό Θεό, να βρεθώ κοντά στον τότε «κ. Μαδενλίδη», από τα πρώτα γυμνασιακά μου χρόνια.

Οι άναμνήσεις και οι έμπειρίες μου από την άναστροφή μαζί του άπαιτούν τόμους όλόκληρους για να περιγραφούν. Στην έξοδό του σήμερα από τον μάταιο αυτό κόσμο θα καταγράψω μερικές σκέψεις και άναμνήσεις μου, έλπίζω ωφέλιμες για όλους μας.

Από την ημέρα της χειροτονίας του έταξε σκοπό της ζωής του το «*πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις τό όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ενετειλάμην υμίν...»* (Μτθ. κη΄ 16-19).

Έτσι από τό 1981, τέσσερις μήνες περίπου κάθε χρόνο, βοηθούσε στην ίεραποστολή κοντά στον μακαριστό ίεραπόστολο Αρχιμανδρίτη Χαρίτωνα Πνευματικάκι στο Κονγκό.

Τό 1994 όρίσθηκε υπεύθυνος του Κλιμακίου της ίεραποστολής στην Κανάγκα. Υπεραγαπούσε τον π. Χαρίτωνα.

«*Μπουρλοτιέρης*», μου έλεγε χαρακτηριστικά.

«*Έχει αλλάξει την Αφρική. Τόν λατρεύουν κυριολεκτικά. «Τό μυστικό του ή αγάπη για την Αφρική! και τό άτρόμητο του χαρακτήρα του!»*

Η ίδια αυτή ή αγάπη πυρπόλησε και την ψυχή του Μητροπολίτη Ίγνατίου. Παραδόθηκε στα χέρια του Θεού και δόθηκε όλόψυχα στην «*Μαύρη Ήπειρο με τις λευκές ψυχές*», όπως έλεγε χαρακτηριστικά για τό ποιμνιό του στην Κεντρική Αφρική...

Σέ ένα ταξίδι του, από τα πάμπολλα στην Αφρική, σώθηκε από θαύμα σε άεροπορικό άτύχημα, για τό όποίο ό ίδιος λέει στην έφημερίδα «ΘΕΜΑ»: «*Είναι θαύμα τό γεγονός ότι ζώ σήμερα ύστερα από αυτό τό δυστύχημα. Είχα ξεκινήσει να προσεύχωμαι αλλά δεν κατάφερα να όλοκληρώσω την προσευχή και τό άεροπλάνο έπεσε. ... Ήταν και κάποιοι άλλοι μαζί μου, άλλα τρία άτομα, άν θυμάμαι καλά (που σώθηκαν). Σύρθηκα και απομακρύνθηκα όσο μπορούσα, αλλά κάποια*

Ο Μητροπολίτης Ίγνατίος σώθηκε ως έκ θαύματος στό φοβερό άεροπορικό δυστύχημα, όπου σκοτώθηκαν περίπου 100 άτομα, στην πόλι Γκόμα στις 15/4/2008.

στιγμή γυρίζω και βλέπω τό άεροπλάνο να έχη τυλιχθεί στις φλόγες...». (Δυστυχώς σκοτώθηκαν περίπου 100). *Έπειδή περίμενα να πέσω θύμα άεροπορικού δυστηχήματος, πάντα έκανα την προσευχή μου λίγο πριν άπογειωθώ τό άεροπλάνο. Τώρα αυτό έγινε, αλλά χάρι στον Θεό έζησα». «Θά συνεχίσω να πετάω με άεροπλάνο, αφού δέν μπορώ να κάνω και διαφορετικά. Οι άποστάσεις που πρέπει να διανύσω είναι πολύ μεγάλες και πρέπει να τό κάνω σε σύντομο χρονικό διάστημα. Να σκεφτήτε ότι μέσα σε πέντε χρόνια έχω κάνει εκατοντάδες ταξίδια με άεροπλάνο και πάντα έμπαινα μέσα στην καμπίνα και έλεγα «σήμερα θα μου συμβή», αλλά πάντα έκανα την προσευχή μου»*. Ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας Θεόδωρος Β΄ δήλωσε τότε πώς: «*ήταν θέλημα Θεού να σωθώ ό Μητροπολίτης, για να συνεχίση τό τεράστιο ίεραποστολικό του έργο*».

Τό χρόνο της ζωής του ό Δεσπότης τον μοί-

ρασε ανάμεσα στις δύο μεγάλες του «αγάπες». Τη Λάρισα και την Αφρική. Μητροπολίτης Κεντρίας Αφρικής, με πνευματική δικαιοδοσία στα κράτη Ρουάντα, Μπουρούντι, Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό και Κογκό Μπράζα, εξέλεγε στις 14 Μαρτίου 2003 από την Ί. Σύνοδο του Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ὑπὸ τὸν μακαριστὸ Πατριάρχη κυρὸ Πέτρο. *«Ἔχω νὰ περιοδεύσω καὶ νὰ στεριώσω Χριστό, εἰρήνη καὶ ἀγάπη σὲ ἕκτασι ὅσο εἴκοσι Ἑλλάδες, Παναγιώτη»*, μοῦ ἔλεγε κάποτε στὸ γραφεῖο του στὸ «Σωτήρα».

Σ' αὐτὴ του τὴν προσπάθεια εἶχε πολλοὺς συμπαραστάτες. Δικὰ του παιδιὰ ὄλοι καὶ ἰδιαίτερα γιατροί. Ξέρω πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀφανεῖς συν-ἱεραποστόλους. Πανεπιστημιακοὶ δάσκαλοι, ποὺ τὰ καλοκαίρια τους, καὶ ὄχι μόνο, τὰ πέρασαν στὴν Αἴθιοπία κοντὰ στὸ Δεσπότη. Πλήθος ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδιαίτερα τὴ Λάρισα βρέθηκαν μαζί του στὶς «σκαλωσιές» καὶ τὰ «γιαπιά» στὴν Αἴθιοπία. Ἔχτισε Πανεπιστήμιο, Σχολεῖα, Ἐκκλησίες, ὅλα μὲ τὴ δική του φροντίδα καὶ τὸν προσωπικὸ του ἰδρώτα. Ὅλα μὲ τὴν ἀφιλοκερδῆ προσφορὰ τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν.

Τὴν Κυριακὴ, 24 Ἰουνίου 2012, ὁ Μητροπολίτης Ἰγνατίος γιόρτασε μαζί μὲ πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ του τὰ 50χρονα τῆς παιδικῆς κατασκήνωσης στὴ Σκοτίνια Πιερίας.

Ὁ Ναὸς καὶ οἱ γύρω χώροι κατάμεστοι, σὲ κείνη τὴν ἱστορικὴ Θ. Λειτουργία-γιορτῆ, τῆς κατασκήνωσης. Λειτουργῆσε καὶ κήρυξε ὁ ἴδιος, εὐχαριστώντας τὸν Τριαδικὸ Θεὸ γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα.

Καὶ ποιοὺς δὲν μνημόνευσε σ' ἐκείνη τὴν Προσκομιδῇ καὶ τὴν Μεγάλῃ Εἵσοδο! Βαθεῖα συγκινη-

μένος καὶ ἔνδακρος μνημόνευσε τοὺς πάντες ὀνομαστικά. Τὸν εἶδαμε στὴν Ὠραία Πύλη νὰ φωτίζη καὶ νὰ φωτίζεται ἀπὸ τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ποὺ ἔμπαιναν ἀπὸ τὰ ἔγχρωμα παράθυρα τοῦ Ναοῦ! Ἀτμόσφαιρα μοναδικὰ κατασκευτική!

Ἐκεῖνος ὁ τόπος, ποὺ τὸ 1962, ἂν θυμᾶμαι καλά, πρωτολειτούργησε σὰν πρόχειρη κατασκήνωσι, ἦταν τότε γεμάτος λυγαριές, σχοῖνα καὶ φίδια.

Ἐκεῖ σήμερα ὑπάρχουν σύγχρονες ἐγκαταστάσεις καὶ περικαλλὲς Ναὸς, ποὺ χτίστηκαν μὲ τὴ φροντίδα καὶ τοὺς κόπους τοῦ Δεσπότη. Σ' αὐτὸ τὸ Ναὸ λειτουργοῦσε τώρα!

Κόψαμε, μαθητὲς γυμνασίου τότε, πολλὲς λυγαριές, σχοῖνα καὶ βᾶτα καὶ διώξαμε ἢ σκοτώσαμε πολλὰ φίδια μὲ πρωτομάστορα καὶ πρωτοστάτη τὸν ἴδιο, γιὰ νὰ ἡμερώσουμε τὸν τόπο. *«Ἄντε, παιδιὰ, τί λέει τὸ τραγούδι, μὴν ἀποκάμεις, δουλεντὴ στὸ τέλος θὰ τρίβουμε τὰ μάτια μας!»* Ἔτσι καὶ ἔγινε!

Εὐλόγησε ὁ Θεὸς καὶ ἡμέρεψε ὁ τόπος. Στήθηκε ἢ κατασκήνωσι. Ὅσοι τὸν γνώρισαν ἀπὸ κοντὰ καὶ δούλεψαν μαζί του ἔχουν νὰ θυμοῦνται τὶς ἀρχιτεκτονικὲς του γνώσεις, τὴ φιλοκαλικὴ διάθεσί του, τὶς καλλιτεχνικὲς ἐμπνεύσεις καὶ τὰ ταλέντα του.

Ἄψευδὴς πρῶτος μάρτυρας ἡ ἐκδιδόμενη χειρόγραφα τότε, μαθητικὴ ἔφημεριδοῦλα ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ μὲ τίτλο «Ἡ φωνὴ τῶν Χ.Α».

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν μικρὴ ἔφημεριδοῦλα, ἡ οἰκοδομικὴ δραστηριότητα στὴν Αἴθιοπία καὶ τὰ οἰκοδομήματά του ἐνισχυμένα ἀπὸ πλήθος φωτογραφιῶν στὰ «γιαπιά» μὲ «πηλοφόροι καὶ μυστρί», πιστοποιοῦν τοῦ λόγου τὸ ἀληθές. Δείχνουν

άνθρωπο τολμηρό και άποφασιστικό.

Στο κήρυγμά του στο Ναό και στη γιορτή που ακολούθησε, τὰ θυμήθηκε ὅλα ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ Πενταπόλεως Ἰγνάτιος. Τὰ ἀκούσαμε, συγκινηθήκαμε καὶ τὸν συγκινήσαμε πολὺ.

Μᾶς εἶπε γιὰ τὰ δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ζωντανὴ ἀπόδειξι πῶς τὰ *«πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον»* εἴμαστε ἐμεῖς, ποὺ ἤμαστε συναγμένοι ἐκείνη τὴν Κυριακὴ στὴν κατασκήνωσι.

Θυμήθηκε τὴν πορεία τοῦ καθενὸς μας χωριστά. Θυμήθηκε τὶς δυσκολίες μας, τὶς προσπάθειες στὶς ἐξετάσεις γιὰ τὴν εἰσαγωγή στὰ πανεπιστήμια, τὶς σπουδές μας στὰ πανεπιστήμια καὶ ἄλλα πολλὰ.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ καθενὸς μας μᾶς θύμισε πῶς εἶναι καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! *«Τὰ πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ»*. Ἡ κατασκήνωσι καὶ ἡ ζωὴ σας εἶναι ἡ ἀπόδειξι πῶς με τὴ Χάρι τοῦ Θεοῦ ὅλα γίνονται μᾶς εἶπε ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Παρόντες στὴ γιορτὴ πολλοὶ παλαιοὶ μαθητὲς του, καταξιωμένοι ἐπιστήμονες σήμερα. Δικηγόροι, Δικαστές, Εἰσαγγελεῖς, Καθηγητές, Καθηγήτριες ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος, Δάσκαλοι, Ἐπιχειρηματίες, ὅλοι ἐκεῖ. Μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία καφῆς καὶ τράπεζα γιὰ ὅλους. Χαρακτηριστικὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀνθρώπων εἶναι πῶς μέρες μετὰ, στὶς μεταξὺ μας ἐπικοινωνίες, μιλούσαμε καὶ λέγαμε πῶς:

–«Ἐγινε γιορτὴ στὴν κατασκήνωσι. Τὴν ὀργάνωσε ὁ Δεσπότης.»

–«Μὰ ἤμουνα ἐκεῖ.»

–«Ἦμουν κ' ἐγὼ ἐκεῖ πῶς δὲ σὲ εἶδα;»

–«Μέσα σ' αὐτὸ τὸ πλῆθος ποιὸς νὰ δῆ ποιόν!»

“Ὅλοι πάντως εἶδαμε τὸν πατέρα μας, Μητροπολίτη Ἰγνάτιο, καὶ ὅλους μαζί μᾶς εἶδε ὁ Θεός! Ἀπὸ πάνω μας ὁ Ὀλυμπος χαρούμενος καὶ χιονισμένος. Ἡ κορυφὴ του «στραφτάλιζε» καὶ ὁ καλοκαιρινὸς ἥλιος ἰριδίζοντας ἔκανε τὴν ἀτμόσφαιρα, χαρὰ Θεοῦ! Τὰ πουλιά στὰ πλατάνια τῆς Σκοτίνας, κελαηδοῦσαν χαρούμενα στὸν Πλάστη ἓνα τραγούδι τὸ καθένα!

«Μάγεμα ἢ Φύσι κι ὄνειρο στὴν ὁμορφιὰ καὶ χάρι· χρυσὴ ἢ μαύρη πέτρα τῆς καὶ τὸ ξερὸ χορτάρη» καλωσόριζε ὅλους μας καὶ χαιρόταν τὸ Δεσπότη τῆς καρδιάς μας, παίρνοντας κι' αὐτὴ χαρὰ ἀπ' τὴ χαρὰ μας. Συγκρότημα μὲ δημοτικὰ τραγούδια ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς κατασκηνώσεως ψυχαγώγησε ὅλους μας. Μὲ πολλὴ συγκίνησι ἀκούσαμε τηλεφωνικὰ συμμετέχοντες στὴν ἐόρτια χαρὰ μοναχούς, μαθητὲς τοῦ π. Ἰγνατίου, ποὺ ἐγκαταβιοῦν στὴν Ι. Μ. Ἰβήρων, τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Στὴ Σκοτίνα καὶ σὲ κάθε Σκοτίνα πιστοποιεῖται διαρκῶς πῶς *«Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώπους δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν»* (Λκ. 18, 27).

Ἡ εἶδησι τῆς κοιμήσεώς σου, π. Ἰγνάτιε, Ἅγιε Πενταπόλεως, μὲ βρῆκε πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία σου ἐψάλη σὲ χρόνο, ποὺ δὲν μπορούσα νὰ παραβρεθῶ σ' αὐτὴ.

Τώρα, ποὺ γράφω τοῦτες τὶς γραμμές, βλέπω στὸ διαδίκτυο τὴν σταυροαναστάσιμη χαρὰ καὶ ὄψι ποὺ ἔχει τὸ σκῆνωμά σου. Βλέπω τὶς φωτογραφίες καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων στὸ Ναό.

Διακρίνω πολλοὺς γνωστούς. Πλῆθος Ἀρχιερέων μὲ προεξάρχοντα τὸν ἐκπρόσωπο τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Γουϊνέας, κ. Γεώργιο. Στὴν κεφαλὴ σου προσεῦ-

Ἡ φροντίδα του γιὰ τὰ ὀνομαστὰ Ἐκπαιδευτήρια Κατωτέρας καὶ Μέσης Ἐκπαίδευσως «ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ» στὴν Κανάνγκα ἦταν συνεχῆς, ὥστε τὰ παιδιὰ νὰ λαμβάνουν τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ἐπαγγελματικὴ τους πρόοδο.

χεται ὁ ἥρωας ταπεινὸς λευϊτῆς πατέρας μου, π. Γεώργιος, στενὸς φίλος σου ἀπὸ τῆ δεκαετία τοῦ 1960.

Ἐπίτρεπέ μου π. Ἰγνάτιε νὰ καταθέσω, ὡς μνημόσυνο δύο περιστατικά, ποὺ δείχνουν τὴν ἀφειδώλευτη ἀγάπη, τὴν πείρα σου καὶ «μια καρδιά μεγάλη». Τὸ κάνω, γιατί πιστεύω ὅτι στὴν «κρίσι», ποὺ προκάλεσε ἡ «ἀκρισία μας», πρέπει νὰ ὑπάρξουν ὁδοδείκτες συμπεριφορᾶς. Κατακλείοντας τὸ σημείωμά μου αὐτό, δηλώνω κατ' ἐπίγνωσιν ὅτι ὅλη ἡ ἐπίγεια πορεία σου ὑπῆρξε τέτοιος ὁδοδείκτης.

Α) Κάποτε τὸ ἔφερε ἡ περίστασι νὰ ψυχρανθῶ με ἀνθρώπους, ἀπὸ τοὺς στενοὺς συνεργάτες, τοῦ τότε Ἀρχιμανδρίτη Ἰγνατίου. Πῆγα στὸ ἀπέριττα τακτοποιημένο διαμερισμάκι, ποὺ τοῦ εἶχαν παραχωρήσει καὶ ἔμενε, γιὰ νὰ συζητήσουμε. Ἦταν ἀρχὲς τοῦ 1972. Σὲ λίγες μέρες θὰ ἔφευγα, γιὰ νὰ ὑπηρετήσω τὴ στρατιωτικὴ μου θητεία. Εἶπαμε πολλά γιὰ πολλούς. Εἶχα τὶς ἀντιρρήσεις μου καὶ μάλιστα ἔντονες. Ἔτσι εἶναι πάντα οἱ νέοι στὶς κουβέντες τοὺς με τοὺς γονεῖς τοὺς. Ἀντιρρησίες! Τὸν θυμάμαι, σὰν νὰ ἴναι τώρα, με τὸ πλατὺ χαμόγελό του νὰ μοῦ δίνει στὸ τέλος τὴν σοφὴ συμβουλή: **«Παναγιώτη δὲν θέλω νὰ συμφωνήσης μαζί μου, σὲ ξέρω καὶ με ξέρεις. Τὸ νὰ τὰ χαλάσης ἴσως καὶ μαζί μου, δὲν πειράζει. Λίγο τό κακό. Ἔνα νὰ θυμάσαι. Μὴν τὰ χαλάσης ποτέ με τὸ Θεό!!!»**

Ἀπὸ τότε ἀγωνίζομαι νὰ μὴν τὰ χαλάσω με τὸ Θεό, ἀλλ' **«ἐκάστου τὸ ἔργον, ὁποῖόν ἐστι τὸ πῦρ δοκιμάσει» (Α΄ Κορ. 3,13-15)** ἐλπίζω ὅτι ὁ Ἅγιος Πενταπόλεως θὰ ἐνισχύῃ αὐτὸ τὸν ἀγώνα.

Β) Πάσχα τοῦ ἔτους 1964, πιστεύω πῶς δὲν κάνω λάθος, τὴν Δευτέρα τῆς Διακαινησίμου πήγαμε ἐκδρομὴ στὰ Ἅγια Μετέωρα καὶ τὸ σπήλαιο τῶν Ἰωαννίνων. Ξεκινήσαμε νωρὶς ἀπὸ τὴ Λάρισα καὶ με τοὺς ὁμαδάρχες μας, ποὺ συνόδευαν με ἀκορντεὸν τὰ τραγοῦδια, (ὄσοι ἀναγνώστες εἶναι Λαρισαῖοι θὰ θυμοῦνται τὰ πρόσωπα καὶ τὰ γεγονότα) φθάσαμε νωρὶς τὸ πρῶτὸ στὸ χωριὸ Παναγία Τρικάλων (Κουτσούφλιανη). Στὸ ἱερό τοῦ Ἱ. Ναοῦ, ὅπου λειτουργηθήκαμε, ἤμουν μαζί με τὸν τότε κ. Μαδενλίδη, μετέπειτα π. Ἰγνάτιο. Ὁ Ἱερεὺς τοῦ χωριοῦ τοῦ ἐξέφρασε στεναχωρημένος ἕνα προβληματισμὸ του.

«Δὲν ἔχω λεφτὰ νὰ τελειώσω τὸ καμπαναριό, κ. Μαδενλίδη. Ἄμα καταφέρω καὶ τὰ βρω,

ὁ Ναὸς θὰ γίνῃ τέλειος».

«Ἔχε πίστι στὸ Θεό, πάτερ, καὶ θὰ τὰ καταφέρουμε.» Εἶδα τὸ πρόσωπό του νὰ φωτίζεται σὰν κάποιον σχέδιο νὰ κατάστρωσε. Παρατηροῦσα τὶς ἐκφράσεις τοῦ προσώπου του καὶ σπάνια ἔσφαλα, στὴν ἐρμηνεία τους.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας χορέψαμε στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ μαζί με τοὺς κατοίκους καὶ τὸ Λαμπριάτικο γλέντι φούντωσε γιὰ τὰ καλά. Πρὶν ποῦμε τὸ τελευταῖο τραγοῦδι, ἀκούω τὸν τότε κ. Μαδενλίδη νὰ λήῃ στοὺς κατοίκους.

«Εὐχαριστοῦμε ποὺ γλεντήσατε καὶ χορέψατε μαζί μας. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ φιλοξενία καὶ τὰ κόκκινα τ' ἀυγά. Θὰ σᾶς θυμόμαστε γιὰ πολλὰ πολλὰ χρόνια! Θέλω ὅμως νὰ σᾶς ζητήσω μία χάρι.» Τὸν κοίταξαν ἀπορημένοι. Γυρίζοντας σ' ἕνα σεβάσμιο γέροντα ποὺ στριφογύριζε στὰ χέρια τὸ καπέλο του, τοῦ λέγει.

«Μπορεῖτε νὰ μοῦ δανείσετε γιὰ λίγο τὸ καπέλο σας;»

Ὁ γέροντας τοῦ τὸ ἔδωσε εὐχαρίστως, ἀλλὰ ὄλο ἀπορία. Τί νὰ τὸ θέλῃ ἄραγε; Θὰ σκέφθηκε. Ὁ κ. Μαδενλίδης τὸ φόρεσε πρὸς στιγμὴν καὶ ρώτησε: **«Μοῦ πάει;».** Πολλὰ τὰ **«ναί»** καὶ περισσότερα τὰ γέλια, τῆς λαμπριάτικης χαρᾶς.

Σοβαρεύει τότε καὶ γυρίζοντας στὸν γέροντα τοῦ λέγει:

«Τὸ πήρα γιὰ δίσκο. Εἶδα ὅτι τὸ καμπαναριὸ τοῦ Ναοῦ σας εἶναι μισοτελειωμένο. Θέλετε νὰ τελειώσῃ;» Ἔνα δυνατὸ **«ΝΑΙ»** ἀκούστηκε ἀπ' ὄλους.

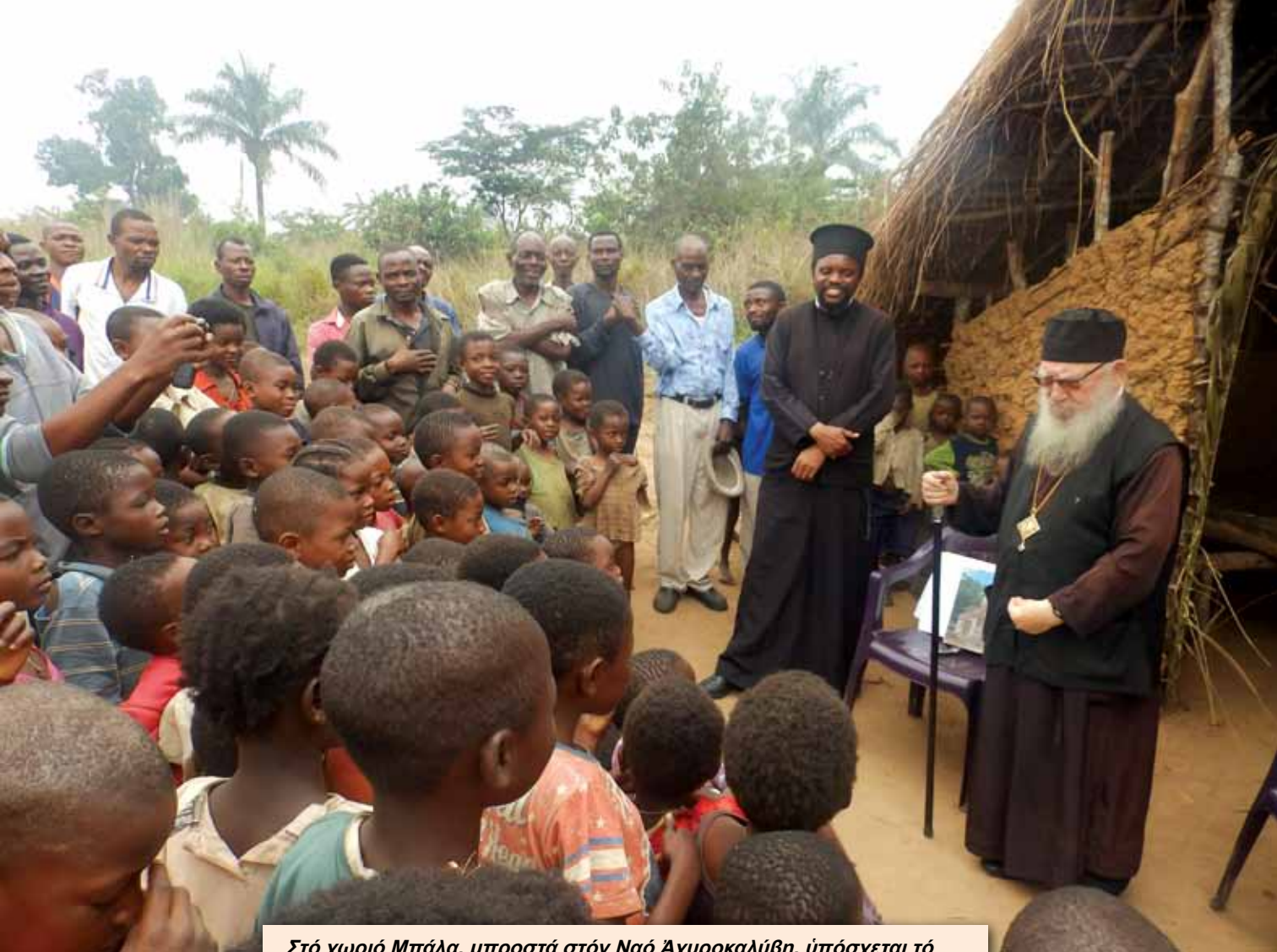
«Σίγουρα τὸ θέλετε;» Καὶ πάλι δυνατότερο **«ΝΑΙ».** Τότε στρέφεται σὲ μένα καὶ δίνοντάς μου τὸ καπέλο λέει στοὺς κατοίκους:

«Θὰ περάσῃ ὁ Παναγιώτης μπροστὰ ἀπ' ὄλους σας. Σᾶς παρακαλῶ νὰ ρίξετε ὅ,τι ἔχετε εὐχαρίστησι, νὰ τελειώσουμε τὸ καμπαναριό.»

Ἐριξε πρῶτος αὐτὸς ἕνα μεγάλο χαρτονόμισμα καὶ ὄλοι ὅσοι ἦταν στὴν πλατεία ἔριξαν κι' αὐτοί. Ὁ Ἱερεὺς τοῦ χωριοῦ κοίταζε ἀπορημένος.

Τέλειωσε ὁ ἔρανος καὶ μετρήθηκαν ἐκεῖ τὰ χρήματα. Θυμάμαι ὅτι συγκεντρώθηκε ἡ δαπάνη γιὰ τὸ καμπαναριὸ καὶ περίσσεψαν, ἂν θυμάμαι καλά, περίπου πεντακόσιες δραχμές! Ὅ,τι θέλετε σκεφθεῖτε. Προσωπικὰ ἐρμήνευσα τὴν ἐκφρασί τοῦ προσώπου τοῦ κ. Μαδενλίδη στὸ ἱερό.

Αὐτὸς ἦταν στὴν καθημερινή του ζωὴ ὁ κοιμηθεὶς πρῶην Κεντρῶας Ἀφρικῆς, Ἅγιος Πενταπόλεως, Μητροπολίτης Ἰγνατίου. Προσωπικότητα ἡγετική, ἀνθρωπος ἀσκητικῆς βιοτῆς, ὀξυνοῦστατος καὶ

Στό χωριό Μπάλα, μπροστά στον Ναό Αχυροκαλύβη, υπόσχεται τό κτίσιμο Ἱεροῦ Ναοῦ ἀφιερωμένου στήν Κοίμησι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί δείχνει τό σχέδιο πού ὁ ἴδιος ετοίμασε.

πανεπιστήμων.

Ἐχει γραφεῖ σέ κάποιο δημοσίευμα *«Ὁ Ἰγνάτιος ἀπό νεαρὸς εἶχε μαγευτεῖ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο καὶ ἂν δὲν γινόταν Ὁρθόδοξος στρατιώτης τῆς Ἱεραποστολῆς, θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἓνας καλὸς ραδιοφωνικὸς παραγωγός. Πάντως σήμερα ἔχει «παντρέψει» καὶ τὰ δύο.»* Αὐτὸ εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀληθινό.

Εἶναι σίγουρο ὅτι τώρα θὰ συνευφραίνεται εἰς τὴν «ἀγήρω μακαριότητα» μὲ τὸν προκάτοχό του Ἅγιο Νεκτάριο. Μητροπολίτες Πενταπόλεως μόνον αὐτοὶ οἱ δύο. Ἀπλοὶ στοὺς τρόπους. Κητόρες καὶ οἱ δύο. Ταπεινοὶ καὶ οἱ δύο. Ἀκτῆμονες καὶ οἱ δύο. Σίγουρα στὸν Παράδεισο καὶ οἱ δύο. Τὸ πιστεύω ἀπόλυτα.

Ἅγιο Πενταπόλεως π. Ἰγνάτιε, παρακαλῶ συγ-

χώρησε τὸ τόλμημά μου νὰ παρουσιάσω αὐτὲς τὶς λίγες πληροφορίες ἀπὸ τὴν ἐπίγεια ἀσκητικὴ βιοτῆ καὶ ὄρασι σου. Τὸ κάνω μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ βαθὺ σεβασμό, εἰς ἀγάπης ἀντέκτισιν, *«ἀνθ' ὧν μοι δεδώρησαι»*.

Αἰωνία ἡ Μνήμη σου, σεβαστὲ καὶ περιπόθητε Πατέρα μας, Ἅγιο Πενταπόλεως π. Ἰγνάτιε. Ἀναπαύου ἐν εἰρήνῃ, εἰς τόπον χλοερὸν καὶ τόπον ἀναψύξεως. Παρακαλῶ τὸν Δικαιοκρίτη Κύριο νὰ ἀκούσῃ τῆς φωνῆς σου *«ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός» (Ἑβρ. 2, 13)* ἀπανταχοῦ τῆς Γῆς.

Εὐχου ὑπὲρ ἡμῶν, πάτερ Ἅγιο, εἰς τὸ ἐπουράνιο Θυσιαστήριο *«Νὰ μὴν τὰ χαλάσουμε ποτὲ μὲ τὸ Θεό.»*

ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙ!

«Θέλω, νά κουρασθῶ γιά τό Θεό...»

Ἄρχιμ. Χαρίτωνος Μουσουνγκάϊ

«Παιδί μου, θά ἤθελα πολύ νά μοιάσω,
στόν Ἅγιο Ἀθανάσιο τόν Ἀθωνίτη»

Ἐνα βράδυ, καθόταν ὁ ἀείμνηστος ἅγιος Πενταπόλεως στό Πανεπιστήμιο, πού εἶχε οἰκοδομηθεῖ καί λειτουργήσει μέ τίς κοπιώδεις φροντίδες καί ἀγῶνες του. Μέσα στό κέντρο τοῦ χώρου κτιζόταν ὁ βυζαντινός καί περικαλλής Ναός τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου. Ἦταν κουρασμένος, γιατί ἐκείνη τήν ἡμέρα εἶχαμε ἀργήσει πολύ δουλεύοντας στό Ναό καί τότε μοῦ εἶπε:

«Παιδί μου, θά ἤθελα πολύ νά μοιάσω στόν Ἅγιο Ἀθανάσιο τόν Ἀθωνίτη».

Τόν ρώτησα: «Γιατί Σεβασμιώτατε;»

Καί συνεχίζει καί λέει:

«Αὐτός δούλεψε γιά τό Θεό καί ἔπεσε ἀπό τίς σκαλωσιές καί μ' αὐτό τόν τρόπο θυσίασε τήν ζωή του στόν Θεό, τόν ζηλεύω πολύ, ἀλλά δέν λέω τίποτα, γιατί τόσα ἔργα ἔκανα μέχρι σήμερα. Μέ ἐλέησε ὁ Θεός καί δέν ἐπέτρεψε κανένα κακό νά γίνῃ, οὔτε ἔσπασε κανένα πόδι, κανένα χέρι, γι' αὐτό δέν ἔχω παράπονο...»

Καί νά σημειώσουμε αὐτή ἡ κουβέντα ἔγινε τό 2009.

Τόν εἶδα νά ἀνεβαίνει στό τροῦλλο πολλές φορές καί φοβόμουν μήν πέση κάτω, καί κάθε φορά τοῦ ἔλεγα:

«Σεβασμιώτατε μήν τό κάνετε αὐτό!»

Καί ἡ ἀπάντησι πάντα ἦταν:

«...Ανεβαίνω παιδί μου, νά δῶ τί κάνουν καί ἄν μπορῶ νά προλάβω νά σώσω καμμιά ψυχή πού πρόκειται νά πέσῃ... δέν θέλω νά ἔχω εὐθύνες πάνω μου, καλό εἶναι νά εἶμαι μαζί τους, γιά νά βοηθήσω...»

Ὅταν τοῦ ἔλεγα: «Σεβασμιώτατε, θά κουραστήτε», ἀπαντοῦσε ἀμέσως:

«... Αὐτό θέλω, νά κουρασθῶ γιά τό Θεό, μ' αὐτό τόν τρόπο τοῦ δείχνω καί ἐγώ τήν εὐγνωμοσύνη μου. Ἐχω κάνει μαζί του συμφωνία, ὅσο ζῶ θά τοῦ χαρίζω τήν ζωή μου στά ἔργα τοῦ Εὐαγγελίου...»

Δέν μπορούσα μέ κανένα τρόπο νά τοῦ πῶ νά μήν δουλέψῃ.

Μέ τά πνευματικά του τέκνα Ἀρχιμανδρίτες π. Χαρίτωνά καί π. Ἀθανάσιο στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου στήν Κανάνγκα.

Μία μέρα τοῦ εἶπα:

«Σεβασμιώτατε ἐσεῖς νομίζετε, ὅτι ὁ Θεός θά σᾶς κρίνῃ ἀνάλογα μέ τά ἔργα σας;...»

Οὕμωσε πολύ καί μοῦ ἀπάντησε:

«... Ὅχι δέν εἶπα αὐτό, δέν ξέρω τί θά πῇ ὁ Θεός γιά μένα, εἶναι ἁμαρτία ἄν σκεφτόμαστε ἔτσι. Πολλοί ἅγιοι δέν ἔκαναν κάτι ἀπό αὐτά, οὔτε ἔγραψαν, οὔτε ἔκτισαν, οὔτε ἱερεῖς ἔγιναν... καί σήμερα κάνουν πολλά θαύματα καί εἶναι μεγάλοι ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ... Ἀλοίμονο ἄν σκεφτόμαστε ἔτσι! Ἐγώ τά κάνω ἀπλά, γιατί ἔκανα συμφωνία μέ τό Θεό, ὅσο ζῶ θά τοῦ χαρίζω τήν ζωή μου, τήν δύναμί μου, τά πάντα ὅσα χρόνια μέ κρατάει στήν γῆ, χωρίς νά περιμένω τίποτα, γιατί τά πάντα μοῦ ἔδωσε, ἀπλά τήν εὐγνωμοσύνη μου θέλω νά τοῦ δείξω...»

Μία μέρα χωρίς νά ἔχει προηγηθῆ κάποια συζήτησι εἶπε:

«Τί ἄνθρωποι ἦταν αὐτοί;»

Χωρίς νά μοῦ πῇ τά ὀνόματά τους.

Τόν ρώτησα:

«Ποιούς λέτε;»

Καί ἀρχίζει καί μοῦ λέει:

«Ἡ Παναγία, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, ὁ Πρόδρομος..., τί νά σοῦ πῶ, τί ἦταν αὐτοί... δέν χωράει τό μικρό μυαλό μου, τί πνεῦμα εἶχαν. Ἄν μ' ἀξιώσει ὁ Θεός μία μέρα νά πάω νά τοῦς δῶ μέ τά μάτια μου, νά τοῦς ρωτήσω, τί ἦταν θά μάθω...»

Λένε ὅτι ἤξερε ἀπ' ἔξω ὅλες τίς ἐπιστολές τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καί ποτέ-ποτέ του δέν ξεχνούσε νά ἀναφέρεται στό ὄνομα τοῦ Καθηγητοῦ του Τρεμπέλα, σ' ὅλες τίς ὁμιλίες του καί πάντα μετά δακρῶν ἀναφερόταν στό ὄνομά του.

Όλοι μας στο Κογκό γνωρίζουμε τόν αείμνηστο Παναγιώτη Τρεμπέλα, χωρίς νά τόν έχουμε δεϊ.

Συχνά άναφερόταν στά πρόσωπα τών πατέρων Χρυσοστόμου Παπασαραντοπούλου καί Χαρίτωνος Πνευματικάκι μετά δακρύων καί πάντα έλεγε:

«Αυτοί οι άνθρωποι, πώς μέ έτοιμάζαν μέ τήν άγάπη τους!».

Μία μέρα, μου διηγήθηκε ένα περιστατικό μέ τόν πατέρα Χαρίτωνα, όταν του έλεγε:

«... Εμείς δέν είμαστε άξιοι, νά μαρτυρήσουμε γιά τό Χριστό, μήν φοβάσαι, δέν θά πάθουμε τίποτε, δέν είμαστε άξιοι...»

«Θά σου πῶ ένα καλό τροπάριο μέ τόν ήχο πού θέλω καί μου άρέσει»

Μία μέρα μέ κάλεσε στήν βεράντα του σπιτιου του καί μου λέει:

«Παιδί μου θέλω νά αφιερώσω τό τελευταίο έργο μου στήν Παναγία, θέλω νά κάνω ένα ώραίο Ναό τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου στό χωριό Μπάλα σταυροειδή με τρούλλο.»

Έφτιαξε ο ίδιος τό σχέδιο καί άρχισε ή δουλειά. Τό χωριό απέχει από τήν Κανάγκα 35 χιλιόμετρα καί πήγαινε κάθε μέρα νά επιβλέπει τό έργο, γιατί έπέμενε στό ότι:

«Θά κάνω ό,τι μέ φωτίζει ή Παναγία, γιατί δέν έχω ξανακάνει ένα τέτοιο σχέδιο, γι' αυτό θά πηγαίνω κάθε μέρα... Ξέρω ότι είναι δύσκολος ό δρόμος καί κουραστικός, αλλά πρέπει νά τελειώση ή δουλειά καί δέν νομίζω ότι μετά από αυτό θά κάνω άλλο. Έτσι επιθυμώ νά γίνη ώραίο καί όμορφο. Κουράστηκα καί δέν άντέχω άλλο, τό μυαλό μου άντέχει άκόμα, αλλά τά πόδια δέν μέ βοηθοῦν καί δέν μ' αφήνουν νά δουλέψω καί άκόμη δέν έχω έμπιστοσύνη στον έαντό μου, γιατί καί τό σχέδιο είναι δύσκολο. Είναι ανάγκη νά είμαι εκεί κάθε μέρα μέ τήν βοήθεια τής Παναγίας νά τελειώσουμε...».

«Σου λέω παιδί μου, αν τελειώσω αυτό τό Ναό θά πῶ: «Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου Δέσποτα, κατὰ τὸ ρήμά σου ἐν εἰρήνῃ Κύριε, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί

μου, τὸ σωτήριόν σου. Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.» Κάνω προσευχή νά φροντίξη ή Παναγία μόνη της τό έργο αυτό.»

Πραγματικά είχαμε παραδείγματα γιά τήν φροντίδα τής Παναγίας.

Νά σημειώσουμε ότι τήν τελευταία εβδομάδα τήν ήμέρα του Αγίου Χαρίτωνος του Όμολογητου στις 28 Σεπτεμβρίου, ήμέρα Πέμπτη, αφού τό πρωϊ είχε πάει στήν Μπάλα, όπως πάντα, γύρισε στό ραδιοφωνικό σταθμό, όπου ήμουν μέσα καί χτύπησε στήν πόρτα, μόλις βγήκα μου λέει:

«Κάθισε νά σου πῶ κάτι, πού δέν σᾶς έχω πει ποτέ!»

Μόλις κάθισα τόν άκουσα μέ προσοχή:

«... Παιδί μου δέν άντέχω πιά, σήμερα κατάλαβα ότι κουράστηκα πολύ. Τό σώμα μου δέν έχει δυνάμεις. Όμως πρέπει νά τελειώση ό Ναός. Δοξάζω τό Θεό, γιατί έδωσε διά πρεσβειών τής Θεοτόκου ό,τι καλύτερο. Παρατήρησα από τήν πρώτη ήμέρα πού ξεκινήσαμε τίς εργασίες μέχρι σήμερα δέν μᾶς έμπόδισε ούτε μία μέρα ή βροχή, αλλά είχαμε ανάγκη από τό νερό. Έβρεχε μόνο στίς ώρες πού δέν δουλεύαμε. Αυτό είναι ή μεγαλύτερη φροντίδα τής Θεοτόκου, γιά νά περατωθή ό Ναός της. Δοξάζω τό Θεό γιατί ολοκληρώσαμε τό έργο σ' αυτή τή δύσκολη περίοδο, πού είχαμε έπεισόδια (σοβαρές καί επικίνδυνες έμφύλιες συρράξεις μέ πολλούς θανάτους), μᾶς φύλαξε καί τελειώσαμε...»

Μετά έφυγε γιά τό δωμάτιό του, αφού αυτή ή κουβέντα έγινε στις 8 τό βράδυ.

Τό Σάββατο τό πρωϊ 30 Σεπτεμβρίου έφυγε γιά τό χωριό καί εκεί στις 11.30 π.μ. δουλεψε στό ιερό, σέ ηλικία 87 έτών. Είχε στό χέρι του ένα τρυπάνι καί τρυπούσε στον τοίχο. Μόλις έβγαινε από τό ιερό γλύστρισε στά σκαλοπάτια μέ τό τρυπάνι στό χέρι. Έπεσε κάτω καί έσπασε τό άριστερό του πόδι.

Όταν τόν φέρανε στό κέντρο τής Ίεραποστολής, τόν έβαλαν στό δωμάτιό του. Μπήκα μέσα. Είχε πολύ κόσμο. Τούς παρακάλεσε νά βγοῦν έξω όλοι.

Ο Ιερός Ναός τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου στό χωριό Μπάλα είναι ό τελευταίος πού σχεδίασε καί έκτισε ό π. Ιγνάτιος. Από εκεί έμελλε νά άρχισή ή πορεία του γιά τήν αιωνιότητα.

Τό τελικό στάδιο των εργασιών του Ίερού Ναού. Είναι σχεδόν έτοιμος και γίνονται οι εργασίες επίκολλησης των εικόνων.

Πονοῦσε πολύ. Μόλις βγήκαν, μοῦ ζήτησε νά πάρω χαρτί καί μολύβι. Μοῦ εἶπε τί ἔπρεπε νά κάνουν στό Ναό ἀπό τήν Δευτέρα μέχρι τό τέλος.

Προσωπικά φοβήθηκα, γιατί κατάλαβα σάν νά μοῦ δίνει τελευταίες ἐντολές. Πράγματι ἦταν μέ λεπτομερείες.

Ἀφοῦ τελειώσαμε συνέχισε:

«... Παιδί μου δέν λυπᾶμαι γιά ὅ,τι ἐγινε, δέν ἔχω παράπονα γι' αὐτό πού μοῦ ἔχει συμβεῖ. Δοξάζω πολύ τό Θεό, γιατί ἐπέτρεψε νά τό πάθω ἐγώ καί ὄχι ἄλλος, γιά νά μήν ἔχω εὐθύνη. Τόσα χρόνια, τόσες δουλειές, τόσα ἔργα, μέ φύλαξε ὁ Θεός, δέν ἔπαθε κανένας τίποτε, δέν ἔσπασε κανένα κεφάλι, πόδια, χέρια τῶν ἄλλων. Μέ ἔλεψε. Τό θῦμα εἶμαι ἐγώ ὁ ἴδιος. Τί θά Τοῦ ἔλεγα, ἄν εἶχα ἀφήσει πίσω μου μία οἰκογένεια νά κλαίη μία γυναίκα τόν ἄνδρα της, ἢ τά παιδιά τόν πατέρα τους ἀπό τά ἔργα μου; Δέν εἶναι τίποτα αὐτό πού ἔπαθα (μοῦ τά ἔλεγε κλαίγοντας ἀπό τόν πόνο πού εἶχε). Κοίτα στόν τοῖχο, αὐτοί οἱ ἄνθρωποι...».

Ἐννοοῦσε τούς ἁγίους, μοῦ ἔδειχνε τις εἰκόνες, πού βρίσκονταν στόν τοῖχο.

«Τούς ἔκοψαν τά κεφάλια, τούς ἔβγαλαν τά δέρματα, τά δόντια, τούς ἔκοψαν τά πόδια, χέρια,... τί δέν τούς ἔκαναν; Ἀλλά ἐγώ δέν εἶμαι ἄξιος γιά ἓνα τέτοιο θάνατο, αὐτό πού ἔχω δέν εἶναι τίποτα μπροστά τους. Ἀλλά ἄν ἐπιτρέψη ὁ Θεός νά φύγω ἀπό αὐτό τό χτύπημα θά εἶμαι πολύ εὐχαριστημένος, θά τόν δοξάζω.

Ἡ χαρά μου εἶναι, ὅτι εἶμαι ἐγώ τό θῦμα, ὄχι ἄλλος. Ἀλλά νά ξέρης, ὅτι ὅταν θά μέ σηκώσετε νά μέ βάλετε στόν τάφο...»

Μόλις εἶπε στόν τάφο, τόν σταμάτησα καί τοῦ εἶπα: **«Ὅχι Σεβασμιώτατε θά σᾶς βάλουμε στό αὐτοκίνητο γιά τό ἀεροδρόμιο, νά πᾶτε στήν Ελλάδα γιά θεραπεία...»**

«Ὡραία», μοῦ λέει, «τό ἴδιο εἶναι!»

«Ἀλλά σημασία ἔχει ὅτι θά μέ σηκώσετε γιά τό αὐτοκίνητο, θά σοῦ ψέλνω ἓνα πολύ καλό τροπάριο μέ τόν ἦχο πού θέλω καί μοῦ ἄρесе, γιατί δέν ξέρω, πώς θά τό ψέλνουν οἱ ἄλλοι, μετά ὅταν δέν θά τό ἀκούω. Θά τό πῶ ἐγώ ἄν μόνος μου, νά χαρῶ...»

Τότε χωρίς νά ξέρω τί ἤθελε νά μοῦ πῆ, περίμενα νά ἀκούσω κάτι εὐχάριστο. Καί μόλις τόν σηκώσαμε, γιά νά τόν βάλουμε στό αὐτοκίνητο ἀρχίζει μέ δυνατή φωνή νά ψέλνῃ: **«Αἰωνία ἡ μνήμη»,** μέ χαρά καί εὐχαριστημένος. Τό εἶπε τρεῖς φορές.

Ἔτσι μ' αὐτό τόν τρόπο ἤθελε νά πῆ καθαρά· Σᾶς μίλησα καί δέν μέ καταλάβατε. Τώρα θέλω νά σᾶς ἀποχαιρετήσω μία καί καλή, χωρίς ἄλλα λόγια, φεύγω γιά πάντα καί δέν θά ξαναέρθω ἐδῶ. Ἦταν ἡ σκηνή αὐτή γιά μένα πολύ δύσκολη, γιατί εἶπα μέσα μου: **«Ἔτσι εἶχε κάνει ὁ Κύριος μέ τούς μαθητές του, στήν τελευταία ὥρα τούς μίλησε καθαρά, χωρίς εἰκόνες.»**

Ἔχω πολλά νά πῶ, γιατί ἔμαθα πολλά δίπλα του σάν ἓνα παιδί μέ τόν πατέρα του καί δέν ξέρω ἄν ὑπάρχει κάποιος πού τόν ἐξῆσε σάν ἐμένα.

Γι' αὐτό δοξάζω τό Θεό, γιά τήν εὐλογία πού μοῦ ἔδωσε νά εἶμαι δίπλα του καί νά μέ καθοδηγῇ.

Κλείνοντας θυμάμαι μετά τό Πάσχα μάζεψε τούς ἱερεῖς στήν ὥρα τῆς συνάξεως καί τούς εἶπε:

«Παιδιά μου, σήμερα τό μάθημα πού θά κάνω εἶναι νά σᾶς ζητήσω συγγνώμη, γιατί βλέπω ὅτι ἡ ὑγεία μου μέ προσβάλλει καί δέν νομίζω νά εἶμαι μαζί σας φέτος τά Χριστούγεννα 2017, γι' αὐτό σκέφτηκα νά σᾶς ζητήσω συγγνώμη, ἄνθρωπος εἶμαι καί ἐγώ, λάθη κάνω, καί μπορῶ νά σᾶς ἔχω στενοχωρήσει μέ τή συμπεριφορά μου, τή συνεργασία μου, νά μέ συγχωρήσετε καί νά πῆτε ἓνα «Κύριε ἐλέησον» στίς προσευχές σας γιά μένα...». Ἔτσι ἄρχισε καί ἔτσι τελείωσε τή σύναξη.

Μᾶς δίδαξε μέ τή ζωή του καλά παραδείγματα.

Νά ἔχουμε τήν εὐχή του.

«Ὁ θάνατός σου εἶναι θλίψι, μά τά ἔργα σου χαρά!»

Σιγά σιγά, μέ ὄλο τό βάρος τῆς ἡλικίας καί τῶν κόπων, πέρασε γιά τελευταία φορά ἀπό τόν ἀμπελῶνα πού καλλιεργοῦσε 35 χρόνια μέ ἰδρώτα καί δάκρυ, ὁ Γέροντας Μητροπολίτης Πενταπόλεως κυρός Ἰγνάτιος, μέλος τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ὁ Σωτήρ», πού τόσους ἐργάτες ἔστειλε στήν Κανάνγκα.

Κοίταζε μέ στοργή τό κάθε «κλήμα».

Στίς 17 Σεπτεμβρίου λειτούργησε στόν ἱερό ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας στή Lukonga. Εἶχε καιρό νά λειτουργήσῃ ἐκεῖ κι ἦταν ἡ λαχτάρα του μεγάλη. Στίς 24 Σεπτεμβρίου λειτούργησε πάλι στόν ἱερό ναό τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα στήν Kananga.

Στίς 30 τοῦ μηνός βρισκόταν στόν τελευταῖο ναό πού ἔχτιζε, τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὅπου πήγαινε κάθε μέρα 1 ὥρα καί 30 λεπτά στόν ἀφρικάνικο «δρόμο», γιά νά ἐπιβλέπῃ τίς ἐργασίες.

Παρακαλοῦσε: **«Παναγία μου, ἀξίωσέ με νά τελειώσω τόν ναό Σου καί νά πῶ τό «Νῦν ἀπολύεις τόν δούλον Σου, Δέσποτα».**

Βγαίνοντας ἀπ' αὐτόν τό ναό-στολιδί τοῦ χωριοῦ Mbala, ἔπτεσε καί μεταφέρθηκε μέ δυνατοῦς πόνους στό κέντρο τῆς Ἱεραποστολῆς.

Κάταγμα στό ἀριστερό πόδι.

« Τί πάθατε Σεβασμιώτατε;»

Κάτωχος ἀπό τόν πόνο βρῆκε τή δύναμι νά πῇ: **«Δοξάζω τόν Θεόν πού τό ἀτύχημα συνέβη σέ μένα καί ὄχι σέ κάποιον ἀπό τοὺς ἐργάτες μας».**

Ὑπομονετικός, χωρίς θέλημα καί ἀπαιτήσεις, υπάκουει σάν μικρό παιδί στόν γιατρό πού ἦρθε ἀμέσως καί μέ σεβασμό τόν περιποιήθηκε καί τόν ετοίμασε γιά τό ταξίδι στήν Ἑλλάδα.

Κάθε κίνησι ἐπιδιδινώνει τούς πόνους, μά στά χεῖλι του ἔχει συνέχεια τό **«δόξα Σοι, ὁ Θεός!»**

« -Πονάτε Σεβασμιώτατε;

-Πονάω, παιδί μου, ἀλλά σκέπτομαι τί πέρα-

σαν οἱ μάρτυρες!»

Πολλά μᾶς δίδαξες ἅγιε Γέροντα μέ τά κηρύγματα τοῦ θείου Λόγου, μέ τίς ὁμιλίες στοὺς κύκλους καί στά κατηχητικά, μέ τή θυσία καί τήν αὐταπάρνησί σου, δούλευες νύχτα – μέρα γιά νά στερεωθῇ ἡ Ὁρθοδοξία σ' αὐτόν τόν τόπο.

Ὅμως, αὐτές τίς ὥρες τοῦ πόνου, μᾶς παρέδωσες τά τελευταία μαθήματα, τά πιό σπουδαία, τά πιό ὠραία: τῆς ὑπομονῆς, τῆς προσευχῆς, τῆς ταπεινῆς ὑποταγῆς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἦταν ὁ ἐπίλογος τῆς δράσεώς σου.

Οἱ ἱερεῖς, οἱ ἐκπαιδευτικοί καί ὄλοι οἱ πιστοί, μέ θλίψι πληροφορήθηκαν τήν ἐκδημία σου στίς 9 Νοεμβρίου, ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ προκατόχου σου Ἁγίου Νεκταρίου. Τά παιδιά, πού στήν ἀρχή τοῦ σχολικοῦ ἔτους, στόν ἀγιασμό ἄκουσαν τίς τελευταῖες σου συμβουλές, μιλοῦν γιά σένα μέ εὐγνωμοσύνη. Τί λέω; Ἐκαναν τραγοῦδι τήν εὐγνωμοσύνη τους καί ὀργανώνουν ἐκδήλωσι στό σχολεῖο.

Ὁ Χαρίτων Kakanda καί ὁ Πέτρος Mulumba, μαθητές τῆς 3ης Λυκείου, ἐκφράζουν τά συναισθήματά τους ἐκπροσωπώντας τό Σχολεῖο τους «Φῶς Ἑθνῶν» μέ τό ἀκόλουθο ποίημα: (Τό παραθέτομε σέ μετάφρασι ἀπό τό γαλλικό):

Εἰς μνήμην αἰώνιον

Ἡ ἀνάμνησί σου θά μείνῃ γιά πάντα.

Θά μᾶς μιλάς μέσα ἀπ' τά ἔργα σου.

Τό ὄνομά σου θ' ἀκτινοβολῇ ἀγάπη.

Αἰωνία ἡ μνήμη, Αἰωνία ἡ μνήμη

Αἰωνία ἡ μνήμη, δέσποτα, πάτερ Ἰγνάτιε!

Ἄνθρωπος ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ,

ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἐξάνθησει»

Ὁ θάνατός σου ἦταν ἓνα ὄνειρο, πού μᾶς προκάλεσε κλάματα...

«Εφησυχάζων καί μήποτε ἡσυχάζων», ὅπως χαρακτηριστικά ἐπεσήμανε ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἐργάζεται χειρωνακτικά μέ τά συνεργεῖα παρά τά 87 του χρόνια, μέχρι τελικῆς πτώσεως.

Λόγω πληθώρας ὕλης θά γραφοῦν κείμενα γιά τόν ἀείμνηστο Μητροπολίτη Πενταπόλεως καί στό ἐπόμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «ΦΩΣ ΕΘΝΩΝ».

Δέξου τώρα Γέροντα, τό φόρο τιμής τῶν παιδιῶν σου:

*Ἔνα μεγάλο «εὐχαριστῶ» γιά τίς συμβουλές σου,
Ἔνα μεγάλο «εὐχαριστῶ» γιά τούς κόπους σου.*

*Ὁ θάνατός σου εἶναι θλίψη,
μά τά ἔργα σου χαρά!*

Ἔνα μεγάλο «εὐχαριστῶ»!

Εἰρήνη στήν ψυχή σου!

Αἰωνία ἡ μνήμη, Αἰωνία ἡ μνήμη

Αἰωνία ἡ μνήμη, δέσποτα, πάτερ Ἰγνάτιε!

Ὁ Θεός τῆς ἀγάπης ἄς σέ δεχθῆ κοντά Του καί ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἄς δέεται, ὥστε νά ζῆς μαζί του καί μέ ὄλους τούς ἀγίους.

*Αἰωνία ἡ μνήμη, δέσποτα! Αἰωνία ἡ μνήμη,
πάτερ Ἰγνάτιε! Αἰωνία ἡ μνήμη, δέσποτα!*

**Χαρίτων Kakanda, Πέτρος Mulumba, μαθητές
σχολεῖων «Φῶς Ἐθνῶν»**

Αναπαύου, Γέροντα ἀπό τούς κόπους σου στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ. Νά ξέρης ὅμως ὅτι πήρες μαζί σου ἕνα κομμάτι τῆς καρδιάς μας. Νά ξέρης ὅτι καί ἡ καρδιά μας σέ θρόνιασε μέσα της.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μάς αἰφνίδιασε ἡ ἀναχώρησί σου - ἀπό τήν πύλη τοῦ τελευταίου ναοῦ, στήν πύλη τ' οὐρανοῦ - καί δέν προλάβαμε νά πάρουμε γιά τελευταία φορά τήν εὐχή σου, ν' ἀκούσουμε τό «*que Dieu vous benisse*» (ὁ Θεός νά σᾶς εὐλογῆ), πού μάς ἔλεγεσ στό τέλος κάθε Ὁρθρου καί κάθε Ἐσπερινοῦ εὐλογώντας μας.

Ὅμως εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θά πρεσβεύης στόν Κύριο γιά ὄλους. Γιά τούς συνεργάτες σου, γιά τά πνευματικά σου παιδιά πού ἄφηρες πίσω στόν ἀγῶνα, γιά τήν Kananga πού τόσο ἀγάπησες, γιά τό Kasai, θά πρεσβεύης γιά τό ἀπέραντο Congo, πού ὡς Μητροπολίτης Κεντρῶας Ἀφρικῆς τό περπάτησες ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη μέ χίλιους κινδύνους,

ἀλλά καί μέ φανερή τήν προστασία τοῦ Θεοῦ.

Ἀσπαζόμεθα νοερά τό χέρι σου. Τό χέρι αὐτό πού γνώριζε νά κρατάει τό μυστήρι τοῦ κτίστη καί τήν πέννα τοῦ συγγραφέα, τό πινέλο τοῦ ἀγιογράφου καί τό ἀπαλό διορθωτικό τῶν λαθῶν μας. Μά πάνω ἀπ' ὅλα τό Εὐαγγέλιο καί τόν Σταυρό καί τό Ἅγιο Ποτήριο γιά νά τρέφης τά παιδιά σου μέ τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Κυρίου. Πόσο χαιρόσουν νά κοινωνῆς τά μαυράκια σου!

Αὐτό τό χέρι τό ροζιασμένο καί συγχρόνως ἀγιασμένο, πού στόλισε τό Congo καί κυρίως τό Kasai, ἰδιαιτέρως δέ τήν ἀγαπημένη σου Kananga μέ ὀρθόδοξους ναούς, ἀλλά καί μέ ἔμψυχους ναούς, τούς πιστούς πού λατρεύουν τόν ἀληθινὸ Θεὸ ἐδῶ στήν καρδιά τῆς Ἀφρικῆς.

Αὐτό τό χέρι πού ὅπου πέρασε ὕψωσε τό λάβαρο τῆς Ὁρθοδοξίας κι ἔσπειρε ἀνόθευτο τό σπῆρο τοῦ Θεοῦ Λόγου... κι εἶναι πολὺς ὁ θερισμός...

Λαε τοῦ Θεοῦ, εὐλογημένη Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Congo, Ὁρθόδοξοι πιστοὶ τοῦ Kasai κι ἐσὺ μικρή, φλογερή, ὀρθόδοξη ποιίμνη τῆς Kananga, ἔχεται ἀκόμη ἕναν πρέσβη στοὺς οὐρανοὺς.

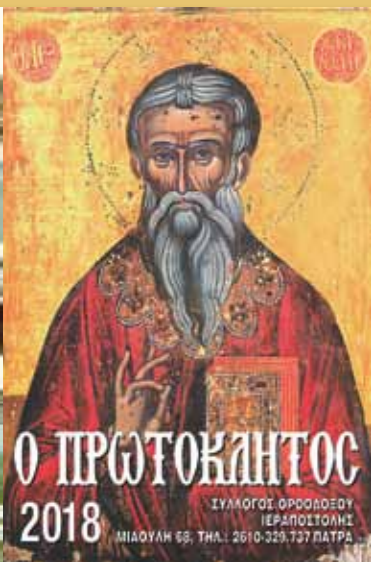
Ὁ Γέροντας δέεται. Ὅπως ἐδῶ ὕψωνε τά χέρια του γιά νά καταβάσῃ τῆ Θεία Χάρι στοὺς πιστούς, ἔτσι τά ἔχει ὕψωμένα μπροστά στό θρόνο τοῦ Θεοῦ καί παρακαλεῖ γιά τά πνευματικά του παιδιά τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Congo:

«Κύριε, Κύριε ἐπιβλεπον ἐξ οὐρανοῦ καί ἴδε καί ἐπίσκεψαι τήν ἄμπελον ταύτην καί κατάρτισε αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ Σου».

Ἀπὸ τό Congo πέρασε ἕνας γνήσιος ὀρθόδοξος ἱεραπόστολος.

Σ'εὐχαριστοῦμε Κύριε, γι' αὐτό τό δῶρο. Σέ παρακαλοῦμε ἀνάδειξε ἐργάτες γιά τήν καρποφόρα συνέχισι πρὸς δόξα τοῦ Ἁγίου Ὄνόματός Σου.

φ.γ. Kananga, Δεκέμβριος 2017

Ὅπως κάθε χρόνο κυκλοφόρησε καί ἐφέτος ἡμερολόγιο τσέπης γιά τό ἔτος 2018, πού ὑπενθυμίζει καθημερινά τό ἱεραποστολικὸ χρέος.

Εἶναι ἀφιερωμένο στόν Ἅγιο Χαράλαμπος τόν Ἱερομάρτυρα καί θαυματουργό.

Ἐπίσης γίνεται ἀναφορά στόν φλογερὸ Ἱεραπόστολο Ἀρχιμ. π. Χαρίτων Πνευματικάκι, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσαετίας ἀπὸ τήν κοίμησί του.

Γιά τήν προμήθειά του, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά διαθέσουν σέ φίλους καί γνωστούς, μποροῦν νά ἀπευθύνωνται στά γραφεῖα τοῦ Συλλόγου «Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ», Μιαούλη 68, Πάτρα Τ.Κ.26222, Τηλ.2610 329737, Φάξ 2610 329390, Email: protoklitos@gmail.com

